

Увод

На самом почетку, напомињемо да је сав материјал који се налази у овој брошури преузет из књига - које ову област обрађују много озбиљније и дубље.

Једина жеља је била, да ову тему што више упростимо и приближимо људима - и практичним примерима и цитатима из Св. Писма, омогућимо да веома брзо дођу до информација, и на тај начин се колико - толико супроставе секташким насртајима, њиховим лажима и смицалицама.

Уз то није ни превелика, тако да се лако може умножавати и делити, и на тај начин бити доступна што већем броју људи - што је и био наш основни циљ!

Зоран Јовановић

Црква Христова Православна Црква од Истока

На самом почетку разјаснићемо неке појмове: шта је Црква; зашто је она Једна, Света, Саборна и Апостолска; ко су њени чланови; ко руководи животом Цркве, и шта је то Заједница Светих?

Црква је **дом Божији** “ назидан на темељу апостола и пророка, где је угаони камен сам Исус Христос, на коме сва грађевина, складно спојена, расте у храм свети у Господу ” (Еф. 2.20-21).

Црква је **Божија породица** створена речју, делом и крвљу Исуса Христа, а руковођена и надахнута Духом Светим као што Св. Писмо каже: “ И Ја ћу умолити Оца, и даће вам другог Утешитеља да пребива с вама вавијек; Духа Истине, ... , кога ће Отац послати у име Моје, Он ће вас научити свему и подсетиће вас на све што вам рекох ” (Јн. 14.16,26). Господ је то своје обећање испунио у педесети дан по васкрсењу (у недељу) (Д. ап. 2.1-4).

Црква је **Једна**, зато што је Она једно духовно тело с једном главом, Исусом Христом: “... , и Њега постави изнад свега за главу

Цркви; која је тело Његово, ...” (Еф. 1.22-23); и с једним Духом Светим који борави у Њој (Еф. 4.4-6 ; Флпљ. 1.27).

Црква је **Света** јер је Она освећена светошћу Њеног Оснивача, Исуса Христа, и стога што је Њен циљ да освети људе (Еф. 5.23-27 ; Рим. 11.16). Света је што у Њој пребива Дух Свети; Света је зато што јој припада Небеска Црква; Света је по учењу о Светим Тајнама.

Црква је **Саборна** (Васељенска) зато што Она није ограничена ни простором, ни временом ни расом ни језиком. Она се обраћа читавом човечанству. Васкрсли Господ је упутио своје апостоле: “ Идите и научите све народе ...” (Мт. 28.19 ; Јев. 12.22-24).

Црква је и **Апостолска**, због тога што су дух, учење и рад Христових апостола потпуно очувани у Цркви. Црква мора у потпуности да се покорава апостолима зато што их је Христос лично изабрао и дао им власт да говоре, и раде у Његово име (Јн. 15.27 ; гл. 17).

Што се тиче Њеног јерархијског (свештеничког) устројства, то је жеља самог Господа: Он - Глава; органи - апостоли и њихови наследници: епископи са свештеницима и ђаконима; и ћелије тела - верници. То је воља Божија, и за нас, Она је Амин. Значи да у Цркви Христовој немају сви исту улогу (службу). На то нас упућује и само Свето Писмо: “... И ове постави Бог у Цркви: прво апостоле, друго пророке, треће учитеље, затим чудотворце, онда дарове исцељивања, помагања, управљања, различитих језика. Јесу ли сви апостоли? Јесу ли сви пророци? Јесу ли сви учитељи и чудотворци?... ” (1Кор. 12.28-30). Видети и ове делове: (Еф. 4.11 ; Тит. 1.5-9 ; Рим. 12.4-8 ; Д. ап. 20.28-30 ; Флпљ. 1.1 ; 1Тим. гл.3).

Према томе, Црква је велики, живи духовни организам, који ап. Павле упоређује са људским телом и његовим органима. Глава тог духовног организма или тела (Цркве) јесте Господ Исус Христос: “ И Он је глава тела, Цркве, ... ” (Кол. 1.18,24 ; Еф. 1.22-23 ; 5.23); А чланови Цркве су удови тела: “ Не знате ли да су телеса ваша удови Христови? ” (1Кор. 6.15); “ ви сте тело Христово, и удови понаособ ” (1Кор. 12.12-27).

Господ је у својој Цркви за видљиве органе најпре поставио св. апостоле и снабдео их благодатном силом и апсолутном влашћу да уче, поучавају, опраштају или не опраштају грехе; да непокорне чланове искључују из Цркве као незнабошце: “Ево вам дајем власт да стајете на змије и шкорпије и на сву силу вражију и ништа вам неће naudити”, ... , “ко вас слуша Мене слуша, и ко се вас одриче, Мене се одриче; а ко се Мене одриче, одриче се Онога који је Мене послао” (Лк. 10.19,16). И даље: “којима опростите грехе, опраштају им се; и којима задржите, задржани су” (Јн. 20.23). Видети и ове делове: (Мр. 16.15-20 ; Мт. 16.19 ; 18.15-18).

Запазимо нешто, иако су Господа слушали и пратили многи људи, Он је ову власт дао искључиво и само својим апостолима (седамдесеторици и дванаесторици). Ову истину потврђује и Христова првосвештеничка молитва (Јн. гл.17) - у којој се Он моли за своје апостоле (осим за једнога, који ће га издати); и само њима предаје Реч Божију; и само њих посвећује Истином; и само њих шаље у свет да проповедају Јеванђеље.

Ово је веома битна чињеница да би смо на прави начин схватили и разумели вековно устројство Христове Цркве. Ова власт се на даље, преко апостола - кроз полагање руку (рукоположење), преносила свим потоњим пастирима Цркве, све до данашњег дана и до краја века (апостолско прејемство): “И рукоположише им презвитере за сваку Цркву, ...” (Д. ап. 14.23 ; 6.2-6 ; 9.17 ; 13.2-3 ; 1Тим. 4.14 ; 5.22 ; 2Тим. 1.6 ; Јев. 6.2).

Из свега овог, досад изложеног, лако можемо закључити да се без апостолског прејемства и јерархијског устројства, не може говорити о Цркви - већ само о секти.

А што се тиче тезе о “свеопштем свештенству”, коју заговарају скоро све секте, као што смо већ напред видели Св. Писмо је категорично - од тога нема ништа! Само је један Пут и Истина, а она се налази једино у Цркви Христовој, јер је Она “стуб и тврђава Истине” (1Тим. 3.15).

Бог је глава и животни принцип Цркве, а Он је Истина (Јн. 14.6 ; 8.14,45). Према томе, Црква је од Истине (Бога) и на Истини саздана, Истина се у Њој садржи. Она Истину проповеда и шири по свету, чува је и брани од оних који Њу хоће да изопаче и претворе у лаж (Д. ап. 20.29). У томе је Она успела силом Онога који у Њој живи и Њоме управља (Еф. 5.29), ослањајући се на обећање Господа нашег Исуса Христа: “... сазидаћу Цркву своју, и врата пакла неће је надвладати, ... , и ево, ја сам са вама у све дане до свршетка света” (Мт. 16.18 ; 28.19-20). Ова Господња обећања првенствено се односе на Његову Цркву, јер их је дао само својим апостолима, када је био насамом са њима, а тек после се могу схватити као порука свим људима који верују у Њега, и који се већ налазе у Његовој Цркви.

Ступајући вером, крштењем, и осталим св. тајнама у Цркву, људи ступају у органско духовно јединство са Господом, постају ћелије духовног тела Христовог (Еф. 1.23); храмови Духа Светога (1Кор. 3.16 ; 6.19). Господ је то јединство (људи са Њим кроз Цркву) јасније представио, упоређујући себе са чокотом, а чланове Своје Цркве са лозама: “Останите у мени, и Ја ћу у вама. Као што лоза не може рода родити сама од себе ако не остане на чокоту, тако ни ви ако у Мени не останете. Ја сам чокот, а ви лоза. Ко остаје у Мени и Ја у њему, тај доноси многи плод, јер без Мене не можете чинити ништа. Ко у Мени не остане, избациће се напоље као лоза и осушиће се, и скупиће је, и у огањ бацити, и спалити. Ја сам истински чокот, и Отац Мој је виноградар. Сваку лозу на Мени која не рађа рода одсеца је; а сваку која род рађа, чисти је да више рода роди” (Јн. 15.4-6,1-2).

Чланови Цркве су сви људи који су уједињени истом вером, и надом, везани истим законом Божијим о љубави, освећени истим светим тајнама, и којима руководе законити епископи и свештеници (апостолско прејемство).

У Цркви су уједињени и Небо и Земља. То значи да су њени чланови сви истински верујући свих времена и простора, и живи и упокојени. А пошто покојници нису умрли него живи, јер: “Бог није Бог мртвих, него живих; јер су у Њему сви живи” (Лк. 20.38), општење међу свим удовима никад се не прекида, и никад неће престати.

Видљива (Земаљска) и Невидљива (Небеска) Црква су повезане међусобно **Заједницом Светих**, која се састоји у молитвама и делима милосрђа живих чланова за умрле - с једне стране, и у молитвама и заузимању умрлих за живе с друге стране. Ето каква је Црква, Богом створена.

Божија Матер (**Лк. 1.43,28,48-49 ; 11.27**), анђели, и сви угодници Божији - апостоли, пророци, светитељи, и мученици, којима се обраћамо својим молбама - сви се они за нас моле, заступају нас пред нашом главом, Христом, пружају нам руку помоћи у нашим невољама, теше нас у страдањима (**Отк. 5.8-13 ; 8.3-4**).

Христос јесте једини Заступник и Посредник, јер је Он себе принео на жртву ради спасења људи. Такву жртву нико други никад нити је принео, нити ће принети. А ми и кад се обраћамо небеским члановима Цркве са молбом да нам помогну, ми иштемо само њихове молитве за нас пред Јединим великозаступником, Христом. Зар ће молитва једног за другог бити вређање Христа? Зашто онда апостол каже: “ молите се једни за друге ”. Зато, што је усрдна молитва праведника веома моћна (**Јк. 5.16**). Ако се ми, грешници на Земљи (**1Јн. 1.8 ; Рим. 5.12**), молимо једни за друге; и ако наша молитва може помоћи онима за које се узмолимо (које **заступамо**), колико је тек моћнија молитва праведника на Небу, који обитавају у Небеској Цркви! Ми се за помоћ обраћамо светитељима и они се за нас моле зато што смо сви ми удови једног и истог Тела Христовог, тј. Цркве. А удови тела један другоме помажу. Сетимо се и следећих речи: “ И ако страда један уд (у великом Телу - Цркви Христовој), с њим страдају сви удови; ако ли се један уд прославља, с њим се радују сви удови (**1Кор. 12.26**). Радују се и славе душе праведника на небу, који су достигли савршенство, радујемо се и славимо и ми с њима јер - ако ли се један уд прославља, с њим се радују сви удови ”.

Сви секташи у глас вичу: то је немогуће, то није истина. Не постоји никаква Небеска Црква ни свеци који се тамо за нас моле; нити је душа бесмртна и одвојива од тела. То је измишљотина и директно ругање Христовој науци, и Речи Божијој! Осим што фанатично понављају: то је лаж, то је лаж, они нам не нуде никакав конкретан аргумент за ту своју тврдњу - јер га и немају. Св. Писмо, на које се тако поносно позивају,

само их демантује. С тога им морамо поновити питање апостола: “ **Да ли разумете то што читате?** ” (**Д. ап. 8.30**) ; јер ап. Петар опомиње: “ да постоје нека места која су тешко разумљива, која неуки и неутврђени (у вери) изврћу, као и остала Писма на своју сопствену пропаст ” (**2Пт. 3.16**).

Да, душа је бесмртна, и она надживљује тело - што ћемо касније и поткрепити доказима. Да се светитељи моле за нас, и то смо видели (**Отк. 8.3-4 ; 5.8-13**). А што се тиче постојања Небеске Цркве - да Она постоји, Св. Писмо је јасно, и изричито (**Јев. 12.18-24 ; Еф. 1.3-10**); О Њој говори пророк Језекиља кад га је Бог узнео у Небески Јерусалим: “... а после ме одведе у Цркву ” (**Јез. 41.1**); Самом ап. Јовану Господ је заповедио да измери Небески Храм Божији, и оне који се у Њему клањају (**Отк. 11.1**); Сами св. анђели и мученици обитавају у Њему и моле се за нас (**Отк. 8.3-4 ; 14.15-18 ; 16.17**).

Постојање Небеске Цркве потврђује и само вековно искуство Земаљске Цркве, као и лична искуства скоро свих светитеља које је Црква изнедрила и уврстила у ред највећих отаца Православља (св. Василије, св. Јован Златоусти, св. Јован Дамаскин, св. Атанасије Велики, св. Серафим Саровски, св. Григорије Богослов, св. Григорије Ниски, св. Јован Лествичник, св. Антоније Велики и сви други) - Напоменимо да неке од ових светитеља секташи често цитирају (нормално само када им то одговара - као нпр. адвентисти).

Сада се заиста намеће једно логичко питање: да ли данашњи јеретици (секташи) могу сматрати себе бољим познаваоцима Христове науке, када негирају све оно што је Црква учила кроз векове, и што је сматрала за непоколебљиву Истину!? Ако је тако, онда је Христова Црква живела у заблуди 19- ст векова, и показује се као лаж; а сви светитељи кроз векове, као највећи лажљивци и јеретици!

Сваком, понаособ, остављамо да закључи шта је од овога Истина! Нама, православним хришћанима Истина је позната, и она се налази једино у Христовој (Правосравној) Цркви, а не у некој од “ хришћанских ” секти.

Секташко (јеретичко) негирање постојања Небеске Цркве значи одбацивање и видљиве Земалске Цркве Христове. Такав човек се не може назвати ни верником, а још мање хришћанином, јер ружи дело Божије, а знамо “ да се Бог не да ружити ” (**Гал. 6.7**). Ап. Павле каже за таквог: “ да се изопачио и да греша. Самога себе је осудио ” (**Тит. 3.10-11**).

На крају, схватимо ово - да Црква Христова свој почетак има од оног часа кад ју је Господ основао; да почиње од Христа (и да Он једини може поставити темељ Цркве (**1Кор. 3.11**)), а не од било ког човека као што је то случај са свим сектама. Узмимо као пример: Оснивачи **адвентизма** су Вилијам Милер (бивши баптиста) и Хелена Вајт, тзв. “ пророчица ”; оснивачи **баптизма** су Тома Минцер, Јохан Бокелсон, Еберли Болт, Конрад Гребел, Феликс Манц и др.; оснивач **назарена** је Самуило Хенрик Фрелих; оснивач **Јеховиних сведока** је Чарл Тазе Расел; оснивач **мормона** (Христова црква светаца последњих дана) је Јозеф Смит, итд. .

Као што видимо, ни једну од ових “ црквица ” није основао Господ, већ поједине личности које су - због само њима познатих разлога - напустиле, или биле избачене из својих дотадашњих “ цркви ”. И скоро све оне потичу из 18-ог и 19-ог века, а као што знамо, није Господ Исус Христос чекао 19-ти век, да му тамо негде, у Америци, неки фармер или бизнисмен оснива Његову Цркву.

Ко верује Св. Писму, може сматрати Црквом само ону хришћанску верску заједницу која почиње од времена страдања Спаситеља, и од дана када је Он послао Духа Утешитеља на апостоле (**Д. ап. 2.1-4**) - (када је и настала прва Црквена општина у Јерусалиму); и која има непрекидно свештенство, које у непрекинутом низу потиче од апостола (апостолско прејемство). А то је ван сваке сумње Православна (у оригиналу Правоверна) Црква од Истока, о чему сведоче непрекинуто Свето Предање, и сама историја Цркве.

Исто тако, Господ је обећао да ће бити вечно у Њој; све до свршетка света (**Мт. 28.20**), и ово обећање се мора испунити, јер: “ Небо и земља ће проћи, а речи Моје неће проћи ”- рекао је Господ (**Мр. 13.31**). Какав би то маловерни човек могао да сумња у обећања

Господња? Јасно је да ће Црква Христова до краја века, до другог Спаситељевог доласка, сачувати у чистоти Истину Христову - Њено Богом предано учење. Иако ће многи покушати да изврну Истину (**Д. ап. 20.29-30**), ми верујемо у Христове речи: “ да је ни врата пакла неће надвладати ” (**Мт. 16.18**).

Уместо закључка навешћемо места из Св. Писма која треба имати у виду да би се на правилан начин мислило о Цркви Христовој; да нико не би залутао с правог Пута и отиснуо се у магловита привиђења секташких замки и заблуда; јефтиних и привремених задовољстава и усхићења, која на крају имају за циљ потпуни губитак сопствене личности и идентитета - Беспоговорног следбеника секте, и слепог роба људским илузијама и маштаријама. А онима који су већ залутали, ако Бог да, да отворимо очи, не би ли се вратили Правој вери:

Благодатна средства спасења и свето учење дати су Цркви: **Еф. 3.9-10 ; 1Тим. 3.15**

Цркву је саздао Господ, и Она ће остати до краја века: **Мт. 16.18 ; 28.20**
Темељ Цркве може бити само Христос и нико други: **1Кор. 3.11 ; Д. ап. 4.11 ; Мт. 21.42 ; 1Пт. 2.6 ; Рим. 9.33**

Христос је Глава Цркве: **Еф. 1.22 ; 4.15 ; 5.23 ; Кол. 1.18**

Црква је заједница оних који на истинити начин верују у Бога: **Д. ап. 2.44 ; 20.28 ; Јев. 3.6**

Да би смо се спасили, морамо припадати Цркви: **Мт. 18.17 ; Д. ап. 2.47**

Црква је Једна: **Јн. 10.16 ; Мт. 16.18 ; Еф. 4.4-6 ; Јн. 17.11,20-21 ; 1Кор. 12.13 ; Рим. 12.5-6 ; Кол. 3.15**

Црква је Света: **Еф. 5.25-27 ; Рим. 11.16**; - Света је јер у Њој обитава Дух Свети: **1Кор. 6. 19**; - Света је по учењу: **Јн. 17.17-19 ; 16.13 ; 14.26**; - Светим Тајнама: **1Кор. 6.11**

Чланови Цркве морају стремити светости: **1Пт. 1.15-16 ; Еф. 4.21-24 ; 1.4**

Христос је допустио да у Цркви буду и грешници: **Мт. 13.24-30,47-49 ; 2Тим. 2.20-21 ; Рим. 9.22-23**

Црква не може бити укорена због пребивања грешника у Њој: **Рим. 11.17-18 ; 14.4 ; 1Кор. 12.21-24 ; 2Тим. 2.20**

Дух Свети обитава у Цркви и у члановима Цркве: **Јн. 14.16-17 ; Д. ап. 1.4-5 ; 2.17-18 ; 1Кор. 3.16 ; 12.13**

Црква је Саборна: **Мт. 28.16-20 ; Кол. 3.11 ; Мт. 24.14 ; Јев. 12.22-24 ; Мр. 16.15-18**

Црква је Апостолска: **Еф. 2.19-20 ; Отк. 21.14**

Црква је непрекидна: **Мт. 28.20 ; Еф. 3.21**

Црква се не може сакрити: **Мт. 5.14 ; Мр. 4.21 ; Лк. 11.33**

Ко може да поучава у Цркви: **Мт. 28.19-20 ; Еф. 4.11 ; 1Кор. 12.28 ; Рим. 10.15 ; 2Тим. 1. 11 ; 4.2 ; Јев. 5.4**

Небеска Црква постоји: **Јез. 41.1 ; гл. 42 ; Јев. 12.22-24 ; Еф. 1.3-10 ; Отк. 8.3-4 ; 11.1 ; 14. 15-18 ; 16.17**

Секте (јерес)

Видели смо шта је и каква је Црква Христова - Православна Црква од Истока. А сада да објаснимо и шта није Црква, односно, шта је то јерес - или данашњим речником речено, шта су то секте?! Шта то оне траже међу нама, и какву то нову “ науку ” међу у наше уши? Какво нам оне то “ изворно ” хришћанство нуде, кад је извор (Христос) вековима удаљен од њих?!

Не дајмо се преварити браћо! То није “ наука ” - то није хришћанство; То није Јеванђеље Христово коме су нас свети апостоли научили. То није вера због које су ти исти апостоли, а затим и сви каснији великомученици прогањани и убијани. То је лаж и измишљотина изопачених и болесних људских душа лишених Заједнице Светих. Душа које су тако далеко од светлости Истине Христове.

Узалуд они вичу: ми смо Христови, ми верујемо, ми смо спашени, ми смо с Христом! А да ли су се запитали - да ли је и Христ с њима? Зар Он није рекао: “ Неће свако ко ми говори: Господе, Господе, ући у Царство Небеско; него ко чини вољу Оца Мога који је на Небесима ” (**Мт. 7.21**); “ Јер Бог не слуша грешнике; него ако ко Бога поштује и вољу Његову чини, тога слуша ” (**Јн. 9.31**); “ А, ако се који бори, не добија венац ако се не бори по правилу ” (**2Тим. 2.5**).

Чините ли ви вољу Божију тиме што сте отпали од Њега, па још разарате и Цркву (Тело) Његову? Сами сте, својом вољом отпали, па још и друге људске душе отимате од Њега. Не знате ли да је човек Храм Божији, и да Дух Божији обитава у њему? Ако неко разара Храм Божији, разориће њега Бог (**1Кор. 3.16-17**).

Сви ви машете Св. Писмом и позивате се на њега. Када би сте бар поступали по њему. Ви лажете када тврдите да верујете само Св. Писму. Верујете ви и вашим “ пророцима ” и њиховим списима. Ви у ствари верујете у “ тумачења ” Св. Писма ваших “ пророка ” и “ пророчица ”. Апостол је једном Етиопљанину поставио питање: “ Да ли разумеш то што читаш? а он рече: Како бих могао ако ме неко не упуту? ” (**Д. ап. 8.30-31**).

И ми постављамо исто то питање свима онима који су отпали од Цркве Христове: Да ли разумете то што читате? На жалост њихов

одговор је њихова осуда. Јер кад кажу да разумеју, а ипак не чине тако, грех им је **(Јн. 9.41 ; 15.22)**. Лош жалосније је то што сви они, уз бојни поклич, вичу да само они тумаче Св. Писмо на “ изворан ” начин, и да су баш они сачували “ изворно ” хришћанство - а да сви остали греше.

Е, па браћо секташи, баш због те ваше тврдоглавости и гордости то Св. Писмо којим тако смело и упорно данас машете оптужиће вас у Дан Страшнога Суда. Данас, ваш највећи “ аргумент ”, а тада ваш најстрашнији оптужитељ. Јер ап. Павле каже да Јеванђеље које нам је проповедао и које смо примили спашава само ако држимо онако како нам је проповедао **(1Кор. 15.1-2)**. А он није препоручио да се разара Тело Христово **(1Кор. 12.25)**.

Браћо, лично Господ наш Исус Христос нас је упозорио на ове лажне христосе и лажне пророке који изврћу Његову науку **(Мк. 13.22)** - а потом и његови апостоли:

“... Јер ће доћи време када здраве науке неће подносити него ће по својим жељама скупити себи учитеље да их чешу по ушима, и одвратиће уши од Истине, а окренути се бајкама **(2Тим. 4.3-4)**; ... по предању људском, по науци света, а не по Христу **(Кол. 2.8)**; ... такав се погордио ништа не знајући **(1Тим. 6.4)**; ... и зато ће им Бог послати силу обмане, да верују у лажи, да буду осуђени сви који не вероваше Истини **(2Сол. 2.11)**; ... желећи да буду учитељи закона, а не разумеју ни шта говоре ни шта тврде **(1Тим. 1.7)**;... Одвојисте се од Христа, ви који себе законом оправдавате, и од благодати отпадосте **(Гал. 5.4)**; ... А свако ко преступа и не остаје у учењу Христовом, тај Бога нема ” **(2Јн. 9)**.

Ап. Павле је још у своје време опомињао пастире Цркве на опасност од раскола (расцепа) и јереси - што важи и данас за све нас: “ Пазите, дакла, на себе и на сво стадо у коме вас Дух Свети постави за епископе да напасате Цркву Господа и Бога коју стече крвљу својом. Јер ја знам то да ће по одласку моме ући међу вас грабљиви вуци који не штеде стада. И између вас самих устаће људи који ће говорити наопако да одвлаче ученике за собом ” **(Д. ап. 20.28-30)**. За које ап. Јован каже: “ Од нас изиђоше, али не бијаху од нас; јер да бијаху од нас, остали би с нама; али да се покажу да нису сви од нас ” **(1Јн. 2. 19)**.

“... Браћо, не дајте се завести различитим и туђим учењима **(Јев. 13.9)**; ... нико да вас не обмањује тобожњом понизношћу и служењем анђелима, упуштајући се у оно што није видео, и узалуд надимајући се телесним умом својим, а не држећи се главе (Христа) из које је сво тело (Црква) помоћу зглавака и свеза састављено да расте растом Божијим

(Кол. 2.18-19);... јер ми нисмо као они многи који тргују речју Божијом, него из искрености, као од Бога, пред Богом, у Христу говоримо **(2Кор. 2.17)**; ... јер наша проповед није од заблуде, нити од нечистоте, ни у лукавству; већ као што нас је Бог проверио да смо способни да нам се повери Јеванђеље, тако говоримо, а не као они који угађају људима, него Богу који испитује срца наша ” **(1Сол. 2.3-4)**.

И док само Бог може судити ко је спасен а ко не, ми можемо ваљано просудити шта је Црква а шта није. Не дајмо се преварити: “ јер смо постали заједничари Христови, само ако првобитну веру до краја чврсто очувамо **(Јев. 3.14)**; ... и дом Христов, ако смело поуздање и наду којом се хвалимо до краја непоколебљиво одржимо **(Јев. 3.6)**; ... због тога морамо веома пазити на оно што чујемо, да не скренемо **(Јев. 2.1)**; ... зато браћо, да не будемо више мала деца, коју љуља и заноси сваки ветар учења, обманом људском, и лукавством ради довођења у заблуду ” **(Еф. 4.14)**. “ Како дакле примисте Христа Исуса Господа, тако у Њему и живите, укоренењени и назидани у Њему, и утврђени у вери као што сте научени, изобилујући у њој са захвалношћу **(Кол. 2.6)**; ... јер темеља другог нико не може поставити осим постојећег, који је Исус Христос **(1Кор. 3.11)**; ... а Он је исти и јуче и данас и у векове ” **(Јев. 13.8)**. Апостол Павле даље упозорава: “ Али ако вам и ми или анђео с неба проповеда Јеванђеље друкчије него што вам проповедасмо, проклет да буде! ... јер Јеванђеље које сам ја благовестио, није од човека; нити га ја примих од човека, нити научих, него откривењем Исуса Христа ” **(Гал. 1.8-12)**.

Да браћо, то је Јеванђеље које смо ми примили, у коме и данас стојимо. Зато, поновимо им већ постављено питање: Шта то тражите међу нама? Шта хоћете од народа чију је најранију историју крвљу исписало Јеванђеље Христово. Зар не тврдите како само ви непогрешиво тумачите Св. Писмо?! Па, зашто онда не слушате шта ап. Павле саветује: “... и тако се старих да ширим Јеванђеље, не тамо где име Христово беше познато, да не зидам на туђем темељу ” **(Рим. 15.20)**. А шта ви радите? Зар не чините баш оно што сам ап. Павле није чинио?! Зар је ваш ауторитет изнад његовог?! Зар ви знате боље од њега шта ваља чинити?!

Не - ви нисте Христови! Узалуд се напрежете вашим телесним умом. Узалуд ви Њему упућујете ваше сладуњаве речи: мили и слатки наш Исусе; јер знамо да Господ не слуша грешнике **(Јн. 9.31)**. Узалуд вичете “ ми верујемо, ми смо спашени ”. Упамтите да и ђаволи верују,

али и дрхте (**Јак. 2.19**); па чак и исповедају Христа као Сина Божијег (**Мт. 8.29 ; Лк. 4.41**). Да нису и они можда спашени?!

Узалуд се позивате на речи из Св. Писма: “ где су два или три сабрана у Име Моје, онде сам и Ја међу њима ” (**Мт. 18.20**); нас је више од троје, значи ми смо црква Христова и Господ је с нама. Сами показујете, не само да не познајете Св. Писмо, него и лажете, и друге у заблуду уводите; а знамо ко је лажа и отац лажи (**Јн. 8.44**).

У речима на које се позивате уопште се о томе не говори. Прочитајмо исто то, али почевши од 19-ог стиха: “ Заиста вам кажем: Ако се два од вас сложе на Земљи у било којој ствари за коју се узмоле, даће им Отац Мој који је на небесима. Јер где су два или три сабрана у Име моје, онде сам и Ја међу њима ” (**Мт. 18.19-20**).

Као што видимо, овде уопште није реч о **Цркви**, него о **молитви**; и то о молитви оних који се већ налазе у Цркви. Приметимо да је Господ ове речи упутио директно својим апостолима - на које се конкретно и односе речи “ **од вас** ”, што се и види из контекста 18-те главе. А као што нам је познато, апостоли представљају 12 темеља цркве Христове (**Отк. 21.14**), и прве утемељиваче Црквене организованости и њеног даљег живота. Дакле, наведени цитати значе - ако се **од вас**, тј. од оних који се већ налазе у Цркви, двоје или троје моле за исту ствар, Господ ће их услишити. Јер иначе, ако свуда где се двоје или троје саберу у име Христово буде Црква, колико ће онда бити Цркви Христових? А као што смо већ видели, Христос је основао само једну Цркву; тој Једној и треба припадати. А по секташима - није једна, него на хиљаде, као што и говори њихова теза “ где је двоје или троје, тамо је и Црква ”.

Тешко вама лажним апостолима Христовог Јеванђеља, јер осим што сте сами себе осудили, увлачите и друге у своју отровну мрежу. Зар у вама ни мало страха нема? Зар до ваших ушију не допиру речи Божије и Његове клетве: “ Ловите душе мојега народа, а своје ли ће те сачувати, ... убијате душе које не треба да умру ” (**Јез. 13.18-19**); “... прелашћују неутврђене душе, имају срце извезбано у лакомству. Деца проклетства ” (**2 Пет. 2.14**).

Њихов крај је већ унапред познат. За њих је Господ рекао: “ Идите од Мене, проклети, у огањ вечни који је припремљен ђаволу и анђелима његовим ” (**Мт. 25.41**).

Свима вама, за које још има наде, који сте због своје наивности или незнања, преваром врбовани, понављамо апостолове речи: “ Они не ревнују добро за вас, него хоће да вас одвоје, да њима ревнујете

” (**Гал. 4.17**). Пазите се браћо, јер: “ ако слепац слепца води, обоје ће у јаму пасти ” (**Мт. 15.14**).

Заиста је жалосно што људи (претходно неупућени у Православље) тако олако одбацују Цркву Христову, и придружују се разним сектама у нади да ће тамо наћи своје уточиште, дом и пут ка “ спасењу ”. Они заиста тамо могу добити скоро све! Могу да фантазирају, говоре о својим верским доживљајима, могу да читају, критикују, плачу, уздишу, певају алелуја, падају на колена, ... - Односно, могу да се изживе и избесне под привидом божанске правде и уз религиозни занос. Али све то је недовољно за спасење и будући живот вечни. Они тамо могу добити заиста “ све ” осим оног најважнијег: Истину - а без ње нема Пута у вечност; Нема тако жељене награде, јер: “ ако се ко и бори, не добија венац ако се не бори по правилу ” (**2Тим. 2.5**).

Руку на срце, морамо признати да већина чланова секти није злонамерна. То су болесни и духовно осакаћени људи, у највећем броју случајева жртве нечије манипулације, који су кренули за Светлошћу а обрели се у таму. Они су наша бол, наша рана, па и наша кривица. И зато им морамо приступити као нашој, од Оца одељеној браћи, трудећи се да их не повредимо, али неодступно сведочећи Истину и штитећи оне који нису заражени отровом секташтва.

За све њих који су напустили веру отаца својих, и себе поробили људским измишљотинама прошлог и овог столећа, које нам долазе из земље са најсиромашнијом духовном традицијом (САД), треба се молити Богу да их Господ уразими и приведе познању Истине.

Иако ап. Павле каже да: “ није могуће оне који су једном просветљени, и окусили дар небески, и постали заједничари Духа Светога; и окусили добру реч Божију, и силе будућег века; па кад су отпали, поново враћати на покајање, пошто они са своје стране опет распињу и руже великог Сина Божијег ” (**Јев. 6.4-6**) - Ипак, љубав према ближњему нас нагони да се надамо и верујемо у милост Божију. Ту нашу наду још више поткрепљују речи: “ Слуга пак Господњи не треба да се свађа, него да буде тих према свима, поучан, незлобив; који са кротошћу кара оне који се противе, е да би им како Бог дао покајање за познање Истине; и да се избева из замке ђавола који их је живе уловио да врше вољу његову ” (**2Тим. 2.24-26**).

На крају једна порука свима онима који се труде око залуталих оваца Христовог стада: “ Браћо, ако ко од вас залута са пута Истине, па

га неко врати; Нека зна да ће онај који обрати грешника са пута заблуде његове, спасти душу од смрти, и покрити мноштво грехова ” (Јак. 5.19-20).

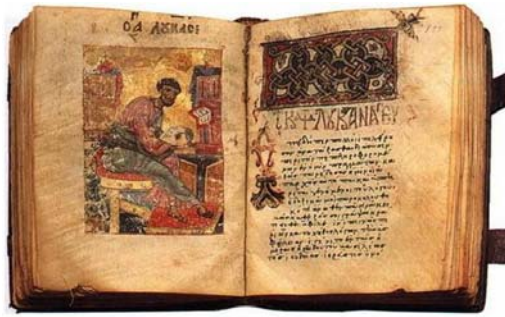
Закључак :

Свака она верска заједница која: не поседује апостолско прејемство, нема јерархијско (свештеничко) устројство, већ тзв. “ свеопште свештенство ”, одбацује Свето Предање, и назива га људском измишљотином, не поштује Недељу као Дан Господа нашег Исуса Христа, Литургију сматра као “ симбол ”, а не као истинску жртву Господњу, нема Свете тајне које је установио сам Господ, и његови апостоли, не поштује светитеље, св.иконе, св.мошти, св.крст, и назива их идолопоклонством, пориче бесмртност душе, забрањује крштење деце, и сматра га неважећим, која се усуђивала да пророкује дан другог Христовог доласка и поред његове опомене: “ ... Није ваше да знате времена и лета које Отац задржава у својој власти ” (Д. ап. 1.7), и даље: “ О дану томе и о часу нико не зна, ни анђели небески, до Отац Мој сам ” (Мт. 24.36), коју је основао “ тамо неко ”, а не Господ лично, и која је настала у каснијем добу хришћанске цивилизације може се назвати било којим другим именом, само не Црквом Христовом. А такви “ проповедници ” и “ пастири ” могу бити само лажни проповедници Јеванђеља Христовог (Мк. 13.22), на које нас упозорава ап. Павле (Д. ап. 20.28-30).

Свима њима смело можемо казати да свет заиста не почиње с њима - као ни Црква Христова. А свима онима који нису заражени овом болешћу један савет - **ОПРЕЗ !!** Кад год вас пресретну на улици, или вам закуцају на врата, или приђу на послу, немојте пасти на њихове “ слатке и пријатне ” доскочице; немојте продавати веру за вечеру, и душу зарад лажних и привидних задовољстава. Нека су вам увек на памети речи из Св. Писма: “ Не слах те пророке, а они трчаше; не говорих им, а они пророковаше. Лаж пророкују ти пророци у Моје име, нисам их послао, нити сам им заповедио, нити сам им говорио; лажне утваре и гатање и ништавило и превару срца свога они вам пророкују ” (Јер. 23.21 ; 14.14) “ Чувајте се паса, чувајте се злих посланика ” (Флпљ. 3.2) “ Чувајте се лажних пророка, који вам долазе у оделу овчијем, а изнутра су вуци грабљиви ” (Мт. 7.15)

Јерес је ђавољи коров, изникло око сваког чокота који даје плодове Вере и Истине. Она је болест; грех јој је извор, а зло, пут којим ходи. Она је грех против Христа, јер разара Тело (Цркву) Његово (Јуда. 19 ; 1Кор. 1.10 ; 12.25); Грех против човекове личности јер га одваја од Цркве, па самим тим и од Христа и од вечног спасења (1Кор. 3.16-17 ; Мт. 18.17 ; Лк. 10.16); Јер га духовно, па и физички осакаћује (споменимо само психичку штету коју људима наноси очекивање “ смака света ”, који “ само што није ”). Она је грех против саме породице, јер у њу уноси раздор и немир. На крају, јерес - секташтво је грех и против свог сопственог народа, јер човека одваја од његове средине, и пријатеља. Секташ није спреман да се жртвује за свој народ, за своју отаџбину иако је сам Христос рекао: “ Од ове љубави нико нема веће, да ко живот свој положи за пријатеље своје ” (Јн. 15.13 ; 1Јн . 3.16). Не, он каже да је то национализам. Да, то јесте хришћански национализам; то јесте родољубље о коме и ап. Павле говори: “ Да ми је врло жао и да ме срце боли без престанка. Желео бих, наиме, да сам будем као проклет одлучен од Христа - за своју браћу и своје сроднике по телу који су Израиљци, ... ” (Рим. 9.1-4).

На даље ћемо навести само неке од заблуда и лажни секташког учења заснованих на њиховој познатој поруци: да оно чега нема у Светом Писму, то за њих и није Христово Јеванђеље и Истина, већ сотонина лаж, и људска измишљотина .

Свето Писмо или Свето Предање

На самом почетку морамо разбити заблуду да је Св. Писмо тек тако, “ с неба ” пало, и да је оно у оваквом облику било доступно и раним хришћанима. Историја Цркве Христове нам казује нешто сасвим друго.

Данашња четири Јеванђеља су написана од 30- те, до 60- те године после смрти и васкресења Христовог. У међувремену, Црква се ослањала на усмено предање - сведочанство очевидаца, као и на разасута предјеванђељска документа - писано предање. Већина цркви је имала само део онога што ће постати Нови Завет. Кад су сведоци Христовог живота и учења почели да умиру апостоли су, вођени Духом Светим, писали да би сачували и учврстили расуто писано и усмено предање.

Због тога што су очекивали да ће се Христос ускоро вратити, изгледа да нису имали на уму да ће ови Јеванђељски извештаји и апостолска писма својевремено бити сабрани у Нову Библију. Поред Јеванђеља из новозаветног канона, у првом и другом столећу су кружила и многа друга, као и велики број списа, претендујући на ауторитет “ апостолских списа ”. Набројаћемо само неке од њих: Јеванђеље по Јеврејима, Јеванђеље по Петру, Јеванђеље по Египћанима, итд. .

Сам Нови Завет говори о постојању таквих списа (**Лк. 1.1-3**) - Када је Лука писао, Матејино и Марково Јеванђеље су била једина два написана канонска Јеванђеља. Осим тога, апостолског порекла

сматране су: Посланице Климента Римског, Посланица Варнавина, Проповед Петрова, Дидахи, Протојеванђеље Јаковљево, Дела Јованова, Дела Павлова, Јермин Пастир, Откривење Петрово, итд.

У првих неколико векова многе Цркве су користиле различита Јеванђеља. На пример: већина малоазијских хришћана је радије користила Јеванђеље по Јовану - од остала три; и ослањајући се на опис Христовог Страдања - које се налази у њему, они су славили Васкрс на другачији начин од оних у Риму.

Прва четири века хришћанске историје су исписана дуготрајном и тешком борбом Цркве за коначно установљење Новозаветних списа. У току утврђивања, Црква се неколико пута састајала на саборе, и на њима суочила са многим питањима међу којима је било и питање канона Писма. Тек је трећи Картагински сабор (око 397- ме год.) дао целовит списак канонских књига Старог и Новог Завета, установивши шта је очигледна Истина и пракса Цркве Божијих. Сви они списи који нису били у сагласности са усменим предањем и праксом помесних Цркви одбачени су као неаутентични. Тако је коначно оформљено Св. Писмо Новог Завета које се састоји од 27- ам књига.

Ипак, и даље је остала несугласица око два “ проблематична ” списа. Западна (Римска) Црква је из свог канона искључивала Посланицу Јеврејима, а Источна Црква Откривење Јованово (које се код ње ни данас Литургијски не користи). Изгледа да је најзад, унутрашњим договором Истока и Запада, тај проблем решен - Једноставно, свака од страна се сложила да прихвати спорну књигу оног другог.

Данас је за многе тешко замисливо да је Црква око четири века опстајала и напредовала без комплетног Новог Завета. На основу овога ми можемо закључити да је свеукупност живота Цркве нешто много више од саме писане Речи. Јер уосталом, Црква је та која је коначно одредила које књиге сачињавају Писмо. Она га је произвела, одбранила и сачувала до данашњих дана.

У древним временима није било органског раздвајања Цркве и Библије, што је данас модерна појава. Тело без Речи је Тело без поруке, али Реч без Тела је неутемељена. Како ап. Павле пише, Тело је “ ... Црква Бога живог, стуб и тврђава Истине ” (**1Тим. 3.15**).

Црква је Живо Тело Ваплоћеног Господа. Апостол није рекао да је Св. Писмо стуб и тврђава Истине. Црква је стуб и извор Истине јер је Св. Писмо Новог Завета настало на основу Њеног живота у Богу. Укратко, Она га је написала и сачувала!

Сама Библија је довољна за спасење у смислу да садржи темељни материјал неопходан да нас усмери на прави пут. Међутим, погрешно је Библију сматрати самодовољном и самотумачивом, јер она сама по себи **не може дати одговор ни на једно питање**. Подразумева се да се Библија мора чувати и разумети преко Божијег Просвећења Светим Духом у оквиру живота Цркве. Господ нас није оставио само са књигом која треба да нас води. Оставио нас је са Црквом Својом у којој нас Дух Свети поучава, и Његово учење допуњава Св. Писмо. Јер се сада, каже ап. Павле, само кроз Цркву обзнањује поглаварствима и властима на небу многоразличита премудрост Божија (**Еф. 3.10**) - а не преко Библије. Ван Цркве Библија губи значење Свете књиге, јер је обесвећују они који се њом служе ван Цркве својим самовољним тумачењем (**Мк. 4.11-12**).

Из свега досад наведеног недвосмислено се може закључити да се Господ Исус Христос потпуно поистовећује са Својом Црквом, а не са Библијом. Сама Библија је књига Цркве, и без Цркве се не може разумети. И ко тражи Христа Спаситеља ван Његове Цркве, тај неће никада видети Лице његово, осим у онај Дан Суда.

Ко хоће да буде ученик Христов, и да иде за Њим, тај треба да се одрекне себе, и да узме **Крст** свој а не Библију (**Мт. 16.24**). Јер је **Крст Христов**, а не Библија, знак Сина Божијег који се показао јавно (на Голготи), и који ће се опет показати на Небу - као Знак Сина Божијег, када буде дошао у свој слави својој са светим анђелима својим (**Мт. 24.30**). А ми смо, као хришћани позвани и упућени да слушамо само Христа Спаситеља, и Његове праве законите апостоле, што значи Цркву, а не Библију или “тамо неког” (**Мт. 18.15-18**).

Господ Исус Христос није писао Библију, нити је своје Јеванђеље оставио као књигу. Зато се с правом може рећи да је Христос Своје Јеванђеље написао Духом Светим у срцима својих апостола (**2Кор.3.2-3**); тако да су апостоли - Црква, као Тело Христово - постали живо Јеванђеље, која је касније из Себе такође изнедрила и Јеванђеље као књигу, којом се ипак не исцрпљује сва тајна Цркве Божије - него само једним мањим делом (**Јн. 20.20-31 ; 21.25**). Јер благодат крштења и све друге св. тајне у Цркви, а особито св. Евхаристија - јесу живи благодатни дарови, а не само “описи” у словима књиге, која има папирнато тело подложно кварењу и не може се јести (**Лк. 22.30**).

Усмено Свето Предање, које је Православна Црква очувала у чистоти све до данас, изражава живот Духа Светога у Цркви и на ваљан начин нас оспособљава да у потпуности, и како треба, схватимо Библију.

Оно је несумњиво старије од Св. Писма, јер да није било њега, не би смо ни данас имали Св. Писмо. Без Св. Предања до данашњих дана би трајала борба Цркве за установљење аутентичности Новозаветних књига. Конкретно, **Свето Писмо Новог Завета никада не би ни заживело**.

Ипак, Богу хвала, то Св. Предање је, у оквирима Цркве, изнедрило Св. Писмо које ми данас тако радо читамо. То је непобитна чињеница коју секташи узалуд покушавају да негирају додајући Светом Предању епитет “људске измишљотине”.

За нас православне Св. Предање је највеће духовно благо које су Цркви усмено подарили сам Господ и највећи духовни оци хришћанства - почев од св. апостола, па надаље преко светих отаца и учитеља Цркве.

Оно је неодвојиво од Св. Писма, и као и Св. Писмо, и оно је извор вере и мерило истинитости верског учења. Колико је оно по природи ствари неодвојиво од живота Цркве сведочи и чињеница да и саме секте имају неку врсту свога предања. Њихов живот, њихова верска пракса која се преноси са генерације на генерацију, одлуке њихових конференција и конгреса које важе за целу њихову заједницу и које се чувају записане од савременика или истакнутих њихових вођа и “пророка”, шта је друго него њихово предање. Разлика између тог њиховог предања и правог Св. Предања је у томе што је њихово предање новијег датума, и потиче од људи који су основали њихове верске заједнице, а Св. Предање потиче од Христа и апостола.

Запазимо сада нешто - Св. Писмо нигде, **али словима нигде**, не тврди да је оно једини извор вере. Али зато говори нешто друго; ап. Павле јасно поручује: “Тако дакле браћо, стојте чврсто и држите предања, којима сте научени, било нашом речју, било Посланицом” (**2Сол. 2.15 ; 2Кор. 10.11**); Дакле, Библија поручује, и Св. Писмо и Св. Предање - а секташи кажу само Св. Писмо.

Схватимо ово - исти Бог који говори преко Своје писане Речи (Библије), говорио је и преко апостола Христових када су они поучавали и проповедали лично. У прво време они су само усмено и проповедали Јеванђеље што се и види из Дела апостолских: (**8.40 ; 11.26 ; 14.6-7 ; 18.11 ; 19.8-10 ; 20.20,31 ; 28.30-31**). То њихово усмено проповедање није записано у Св. Писму, већ је сачувано као Св. Предање. Где је нпр. **Посланица из Лаодикије?** (**Кол. 4.16**). По секташима изгледа да она није ни битна!

Секташи се врло често крију иза реченице: “ да су апостоли сматрали за потребно да предање запишу, они би га записали ”! Ово је заиста духовито, али није библијски! Библија не каже да апостоли **нису хтели** да запишу све што су чули и видели о Христу и од Христа, него су много тога оставили незаписано просто стога што **није било могуће** све записати. То изричито сведочи ап. Јован (**Јн. 21.25 ; 20.30-31**). Значи, Св. Писмо изричито тврди да све што је учио и радио Господ Исус Христос, и апостоли, није ни приближно садржано у Библији! (**2Јн. 12 ; 3Јн. 13-14 ; 1Кор. 15.1-2 ; 2Кор. 13.10**). Речено је, на пример, да се Христос ученицима јављао више пута у току 40 дана - од свога васкресења до вазнесења, и да им је говорио о Царству Божијем (**Д. ап. 1.3**). А нигде није записано шта им је то говорио. Можда би по секташкој логици и то требало одбацити, или бар окарактерисати као “ сумњиво ” ?

Даље, секташи се веома често користе једним цитатом из Откривења (**Отк. 22.18-19**), који, по њиховој тврдњи, поручује да велика казна чека свакога ко од Св. Писма нешто одузме или дода. Значи, додавати некакво Св. Предање уз Св. Писмо велики је грех ! - кажу они.

Међутим, ако неко пажљивије прочита ове цитате, схватиће да овде ап. Јован уопште не говори о Св. Предању, нити о целом Св. Писму, него само о тој књизи (Откривењу). Кад би се те његове речи односиле на цело Св. Писмо и Св. Предање, онда би сам ап. Јован био први човек који се о ту претњу огрешио. Јер, после књиге Откривења он је написао четврто Јеванђеље које је ушло у збирку књига Св. Писма (канон) чак и пре Откривења.

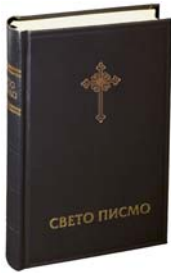
У Новом Завету стоји **заповест** (**2Тим. 2.2 ; Флпљ. 4.9 ; 1Тим. 6.20 ; 1Сол. 4.1-2**), и **похвала** (**1Кор. 11.2**) за држање и чување Св. Предања - али стоји и опомена: “ Да вас ко не зароби... људским предањем ” (**Кол. 2.8**). А управо се то догодило секташким верницима јер су наследили и држе предање својих оснивача.

Констатујмо коначно - ако је секташима заиста стало до тога да верују “ **само Писму** ”, онда их то исто Св. Писмо разрешава да верују “ само Њему ”. Јер Св. Писмо тако нешто нигде не каже, него их напротив обавезује да исто тако усвоје и Предање (не било које предање, него Свето, Христово, апостолско Предање), и чак да га предају људима који ће бити кадри да га чувају и предају новим генерацијама! (**2Тим. 2.2**)

Дакле, ко не поштује целокупно Господње и апостолско учење (како усмено, тако и Посланицама), не поштује ни заповести Господа Исуса Христа (**Мт. 28.19-20 ; Лк. 10.16**). Такви не могу бити Црква Христова и Апостолска већ само секта.

Не завараваймо се браћо - живот и рад Цркве Божије није се зауставио после првог столећа и поново отпочео у 16- том веку (с протестантизмом), или још горе у 19 -том и 20 -том веку (с наглом појавом секти).

На крају порука свима онима који недовољно познају историју хришћанства и вековну борбу Цркве Христове са секташима (јеретицима) свих времена и места - себе ради истражите шта се десило са народом Божијим после 28- ог поглавља књиге Дела апостола.

Стари и Нови Завет (Закон)

У историји људског рода разликују се три Божија закона; и то: најстарији, стари, и нови или последњи.

Најстарији или природни закон Божији није био писан. Он је упечаћен у људска срца и савести као што то и каже ап. Павле о незнабошцима (**Рим. 2.14-15**). Овај неписани закон је општи за сво потомство Адамово, и преношен је усмено са генерације на генерацију. Али временом, због непрестаног утицаја сатане, и због људске изопачености, овај закон је полако ишчезавао из људских срца. Стога је Бог преко Мојсија, око 15 векова пре Христа, предао Израилу писани закон - **Старозаветни Закон Божији**. Овај закон је написан на две камене таблице и садржао је 10 заповести. На првој каменој таблици биле су написане четири заповести које уређују људске односе према Богу; а на другој шест заповести које уређују наше односе према човеку.

Ни један од ова два закона није могао да спасе људски род од три главна зла: сатане, греха и смрти. Они су били само припремни закони за **Нови** или Последњи закон Божији који је објављен преко Господа Исуса Христа, Сина Божијег. Нови Закон (Завет) се још зове и **Унутрашњи закон Божији** (**Рим. 7.22**), јер се односи на најунутрашњије мотиве свих наших спољашњих делатности, и он је једини спасавајући Божански закон. За разлику од њега, Старозаветни Божији закон био је половичан и "несавршен" (**Јев. 8.7**). Он је указивао људима шта је зло, грех и шта не треба чинити, али није упућивао на то шта је добро, врлина и шта треба чинити. Другим речима, Старозаветни закон је имао задатак само да констатује зло, али није имао снаге ни средства да га излечи.

Наравно, ово је све било предвиђено Божијом промишљу, још пре стварања света, с циљем да Небески лекар, Син Божији, сиђе међу људе у облику човека, и донесе нови закон и средства за оздрављење и спасење оболелог човечанства (молитва, евхаристија, пост и остале св. тајне).

Срж Новозаветног или Унутрашњег закона Божијег може се изложити у облику **девет блаженстава** (**Мт. 5.3-12**), и **две највеће заповести** (**Мт. 22.34-39**). Суштина и циљ Христовог закона је: **Љубав** - Љубав према Богу, и према свим људима. Господ је рекао да: "О овим двома заповестима виси цео закон (Стари) и Пророци" (**Мт. 22.40**), и да "од ових нема веће заповести" (**Мк. 12.31**).

Значи, љубав према Богу, и према ближњему усавршава цео Стари Закон, као што то и ап. Павле каже: "... јер који љуби другог испунио је Закон (Стари). Јер оно: не чини прељубу, не уби, не укради, не сведочи лажно, не пожели и било која друга заповест, испуњава се у овој речи: Љуби ближњег свог као самога себе. Љубав не чини зла ближњему; љубав је, дакле, пуноћа (испуњење) закона" (**Рим. 13.8-10**).

Другим речима: Љубав је изнад свих заповести и забрана јер она обуздава више него што се тражи, и чини више него што се очекује (**Гал. 5.14**). Љубав је почетак и крај свих врлина, темељ и врх, извор и мати свих добара, царица свих врлина, јер је Она - Бог (**1Јн. 4.7-8**).

Што се тиче Старозаветног закона, његовог ауторитета данас, сам Господ Исус Христос каже: "Закон (Стари) и Пророци су до Јована (Претече); од тада се Царство Божије благовести" (**Лк. 16.16**); а апостол: "Закон се даде преко Мојсија, а благодат и истина постаде кроз Исуса Христа" (**Јн. 1.17**).

Господ је Старозаветни закон најчешће називао **закон Мојсијев, Пророци и Псалми** (**Лк. 2.22 ; 24.44 ; Јн. 5.45-47 ; 7.19,23**), а када би се обраћао јеврејским свештеницима ословљавао га је "у закону **вашем**" (**Јн. 8.17 ; 10.34 ; 15.25**). То наравно не значи да Старозаветни закон, који је дат **само** Јеврејима, није од Бога, већ да је Бог, преко Сина Свога, подарио **целом човечанству** оно шта је најсветије - Љубав, то јест Себе; јер Бог је Љубав (**1Јн. 4.7-8**).

На првом апостолском сабору у Јерусалиму апостоли су ослободили незнабошце (сви народи, осим Јевреја) старозаветних стега (свих Јеврејских обреда и празника, укључујући и суботу) (**Д. ап. 15.5-29**).

Апостоли о Старом Закону кажу и следеће: "... Закон нам би васпитач за Христа, ... , више нисмо под васпитачем " (**Гал. 3.23-25**); " Христис је **свршетак** закона ... " (**Рим. 10.4**); " ... ево идем да учиним вољу Твоју, Боже. **Укида прво**, да постави друго " (**Јев. 10.9**); " **старо прође**, гле, све ново постаде " (**2Кор. 5.17**); " Кад је славно оно што **престаје**, много ће више бити у слави оно што **остаје** " (**2Кор. 3.11**); " а кад вели: Нов Завет, први је учинио **застарелим**; а оно што застарева и стари близу је ишчезнућа " (**Јев. 8.13**); " Кад се промени свештенство, мора се и закон променити " (**Јев. 7.12**); " ... јер да је онај **први** без мане био, не би се **другоме** тражило места " (**Јев. 8.7**); " закон је имао само **сенку** будућих добара, а не сам лик ствари ..." (**Јев. 10.1**).

Остављамо свакоме да сам донесе закључак. Став Православне Цркве је сасвим јасан - за православне хришћане, осим **декалога** (десет Божијих заповести), све остале старозаветне заповести су необавезујуће.

А што се тиче оних који би и даље да служе старозаветним стегама, ево неколико порука из Св. Писма: "... ако праведност кроз закон бива, онда Христос узалуд умре " (**Гал. 2.21**); " Одвојисте се од Христа, ви који себе законом оправдавате, и од благодети отпадосте " (**Гал. 5.4**); " јер се делима закона ни једно тело неће оправдати пред Њим " (**Рим. 3.20**); " Јер да је дат закон који може оживљавати, заиста би од закона била праведност " (**Гал. 3.21**).

На крају, ради потпунијег увида у ову материју погледати редом и следеће цитате из Старог и Новог Завета:

(**Иса. 42.6-10 ; 43.18-19 ; 49.8-9 ; 59.20-21**),(**Јерем. 31.31-33 ; 32.39-40**), (**Пл. Јер. 2.6**),(**Јез. 34.24-25 ; 36.26-27 ; 37.24,26**),(**Амос. 5.21 ; Осије. 2.11-21 ; Зах. 11.7-16 ; Мал. 2.2-3**),(**Кол. 2.16-17 ; Лк. 16. 16 ; Јн. 1.17**),(**Рим. 3.20-22,28,31 ; 4.13-15 ; 5.1-2,20-21 ; 6.14-15 ; 7.1-8,14,21-25 ; 8.1-15 ; 10.4-10 ; 13.7-10**),(**1Кор. 9.20-21 ; 2Кор. 3.2-14 ; 5.17**),(**Гал. 2.16-21 ; 3.2,5,10-13,17-25 ; 4.4-11 ; 5.4-5,14-18**), (**Јев. 7.11-28 ; 8.6-13 ; 9.15-16 ; 10.1-9**),(**Јак. 1.25**),(**1Јн. 1.4-10 ; 3.11,21-24 ; 4.21 ; 5.1-5**),(**2Јн. 4-6**), (**Д. ап. 13.39 ; 15. 5-29 ; 21.28**).

Недеља и субота у Светом Писму

Овој теми посветићемо мало више пажње с обзиром да је то једно од " најјачих " адвентистичких оружја у њиховом доказивању да су само они остали верни Христу и Његовим заповестима.

За почетак: У књизи Постања (**1Мoj. гл. 1 ; гл. 2**) сви дани имају свој почетак и крај (јутро и вече) - сем седмог дана, дана Божијег починка. Адвентистичка тврдња да је Бог створио свет за шест буквалних календарских седмичних дана, а у седми дан (Сабат - одмор, мир, субота) починуо од дела својих - и тај дан (суботу) посветио за сва времена је заиста сумњива, и само доказује њихово непознавање Библије.

Прво: Седмица (седмични дани) није могла да постоји пре стварања света, а Бог је тек четвртог дана (не седмичног) створио Сунце, Месец и звезде, да деле дан и ноћ, да буду знаци временима, данима и годинама (**1Мoj. 1.14-19**).

Друго: Св. Писмо нам казује да је " ... један дан пред Господом као хиљада година, и хиљада година као један дан " (**2Пет. 3.8 ; Псл. 90.4**).

Према томе, Библија је у овом случају сасвим категорична - дани стварања нису исто што и седмични календарски дани!

Још нешто - " одмор или починак Божији " не можемо схватити буквално, јер се то противи основном појму о Богу као савршеном и свемогућем бићу који никада не престаје да ствара и да ради, као што то и Библија потврђује (**Иса. 40.28 ; Јн. 5.16-17**). Богу, дакле нису била потребна 24- ти сата одмора и починка; Па ако Божији починак не можемо схватити буквално, онда нема разлога ни да седми дан, дан Његовог одмора схватимо календарски.

Тај седми дан представља период кад је Бог створивши човека престао да после човека ствара неке нове врсте бића, а Његов благослов изливен на седми дан јесте блажено стање целе творевине која се купала у Божијој благодети и блаженству све док Адамов грех није унео несклад у ту дивну блажену хармонију.

Даље, Адаму у рају није дата никаква друга заповест (да дели дане на радне и празничне) осим да обрађује и чува Едемски врт, и да не једе од дрвета живота (**1Мoj. 2.15-17**). Из текста прве заповести

јасно се види - да су заповести дате **непосредно** израиљцима, а не Адаму како нам то тврде адвентисти, јер Бог говори: “ Ја сам Господ Бог твој који сам те извео из земље Мисирске ” (2Мој. 20.2) - а Адам није био ничији роб у Мисиру!

Суботу нико није празновао пре изласка Јевреја из Мисира. Тек у (2Мој. 16.25) субота се спомиње као празник, али празник који је изричито дат **само** Јеврејима - **као знак** између Бога и синова Израиља (2Мој. 31.13-17); **као успомена** на излазак из Мисира (5Мој. 5.15 ; 1Књ.о цар. 8.9); и **као средство** помоћу кога је Бог хтео да искуша покорност израиљског народа (2Мој. 16.4).

Први спомен суботе у Библији налазимо тек у тексту (2Мој. 16.1-30). Пре тога Библија **нигде** не спомиње суботу. Види се даље да је суботњи одмор пре тога Израиљцима био **непознат** као и мана коју су накупили у пустињи, па Мојсије мора да им објашњава шта је мана, и **шта је субота** (2Мој. 16.23-27); и **кад је субота**, и **зашто је дата субота**. Па ни то није било довољно Израиљцима него су неки хтели баш лично да се увере, те су ишли и суботом у пустињу да накупе ману. Најзад, из приложеног текста могло би се закључити да је **прва субота**, као дан одмора, била празнована у седми дан по доласку Израиљаца у пустињу Син, или још тачније - у седми дан од када је почела да пада мана с неба. То је **прва календарска субота** за коју Библија зна и коју изричито спомиње, јер вели да је народ у тај дан починуо (2Мој. 16.30). Чак и после тога Мојсије још увек мора да објашњава Израиљцима шта је субота (2Мој. 35.1-3).

Као што знамо, Бог је Јеврејима поред суботе заповедио да празнују и друге празнике - пасху, младине, сјенице, бесквасне хлебова, па и да се обрезују. Све ово је знак између Бога и Израиља, и представља тзв. Старозаветни обредни закон - који је имао за циљ, да припреми Изрељски народ за Христов долазак.

Његовом смрћу и Васкресењем тај закон је престао да важи, па као што је јеврејска Пасха и остали празници необавезан за хришћане, тако је необавезна и субота.

Ап. Павле је то добро знао (2Кор. 3.11), зато је и поручио: “ да вас, дакле, нико не осуђује за јело или пиће, или за какав празник, или за младине, или за **суботе**. Што је сенка онога што ће доћи, а Тело је Христово ” (Кол. 2.16-17). Дакле, субота је само сен Новозаветне стварности - Васкресења и Недеље.

Када неком адвентисти прочитате ово, он као из пушке одговара да као што је Бог непроменљив (Мал. 3.6), тако је непроменљив и Његов морални закон; и као што је Господ вечан и исти, тако је и његов морални закон вечан (Јев. 13.8). Субота је део тог закона (четврта заповест), дакле и празновање суботе је вечно! - констатује адвентиста. У овакву полу истиниту тврдњу не треба дубоко залазити. Довољно је да констатујемо само једну чињеницу - у истом том Св. Писму на које се позивају адвентисти стоји и пропис о обрезану и јеврејским празницима који су такође названи “ **законом вечним** ” (1Мој. 17.9-13 ; 3Мој. 23.1-44). А да ли адвентисти поштују и овај “ вечни закон ” као што тако ревносно празнују суботу?

Међу адвентистичким “ доказима ” у корист празновања суботе наводе се и следећи цитати:

Када је Спаситељ говорио својим ученицима о својој другом доласку Он им је рекао: “ молит се да бежање ваше не буде у **зиму** или у **суботу ...** ” (Мт. 24.20-21). За адвентисте ово је “ доказ ” да хришћани треба да празнују суботу до другог Христовог доласка, па зато треба да се моле Богу да их поштеди те невоље бар у суботњи дан.

Одговор: Прво - Када би те речи доказивале да треба празновати **суботу**, оне би исто тако доказивале да треба празновати и **зиму**, јер су обе именице и **сметња за бежање**. Друго, те Спаситељеве речи се уопште не односе на време пред Његов други долазак, него на време **пред разарање Јерусалима**. Јер, пред други долазак Христов нико неће имати никуд да побегне. Смисао ових Спаситељевих речи је потпуно јасан кад се зна да се оне односе на време разарања Јерусалима, и да су по Старозаветном пропису капије града суботом **морале бити затворене** и **нису се смеле отворити** (Нем. 13. 19). Тако је суботом бежање било знатно отежано, као и бежање зими. Још нешто, у опису ових догађаја Јеванђелисти Марко и Лука уопште и не спомињу суботу (руку на срце, Јеванђелист Марко спомиње зиму (Мк. 13.18)). Ево још једног цитата на коме адвентисти заснивају своју тврдњу да ће се субота празновати и после свеопштег Васкресења на Новом небу и Новој земљи: “ Од младине до младине, и од суботе до суботе долазиће свако тело да се поклати предамном, вели Господ ” (Иса. 66.23).

Одговор: Кад би се ове речи схватиле буквално, онда би значило да ће се после свеопштег васкресења празновати **не само субота, него и млад месец, младине**. А то сасвим природно и оправдано не чине ни

адвентисти - они не празнују младине! Осим тога, као што знамо, Св. Писмо каже да после свеопштег Васкресења на Новом небу и Новој земљи: “ ноћи неће више бити, нити ће им бити потребна светлост светиљке, ни сунца јер ће их Господ Бог обасјавати и цароваће у све векове ” (**Отк. 22.5**). Ако неће бити ноћи, неће бити ни дана, па **неће бити ни младине ни суботе**, нити обичног земаљског начина живота. Трећи “ доказ ” за празновање суботе адвентисти налазе у тврдњи да је и ап. Павле светковао суботу; позивајући се при том на многобројне цитате из којих се види да је ап. Павле суботом проповедао **јеврејима** у јеврејским синагогама Реч Божију.

Одговор: Ово је заиста тачно. Ап. Павле је ишао у јеврејске синагоге да проповеда зато што је тамо налазио јевреје на окупу, и ту имао велику групу слушаоца. Па заиста, кога би он то затекао у јеврејској синагоги када би дошао да проповеда у недељу? У осталом, већ сама чињеница што ап. Павле иде суботом у јеврејске синагоге да проповеда јеврејима о Господу сведочи да он тога дана **није био** са својим хришћанима на богослужењу. Њима је говорио **недељом (Д. ап. 20.7)**.

Што се тиче адвентистичке тврдње да су апостоли и мирносице празновали суботу, и живели по Старозаветном закону, и то је истина - али само до Христовог Васкресења, и Његове победе над грехом, сатаном и смрћу! Јер до Христовог Васкресења није ни постојао разлог за празновање недеље - јер се Христос још не беше прославио (**Иса. 52.6-7,13 ; Јн. 12.28,32**); а кад се прославио (Васкресењем) испунио је Своје обећање дато апостолима и у педесети дан по Своме Васкресењу (у недељу) послао на њих Духа Светога (**Јн. 7.39 ; Д. ап. 2.1**).

Адвентисти често отворено називају недељу “ **жигом антихристовим** ” јер сматрају да су Папа и цар Константин (својим указом 321- ве год.) увели празновање недеље - а пошто они Папу сматрају антихристом, то је по њима недеља његов “ **жиг** ”. За ову тврдњу ћемо дати једну напомену - Папа је било много, а Св. Писмо говори само **о једном антихристу!**

Што се тиче указа цара Константина (321- ве год.) у њему се уопште и не спомиње субота - а недељу су хришћани празновали далеко пре њега. О томе нам сведоче и многи сачувани документи као нпр. :

У спису “ **правила Светих апостола** ”, која потичу из другог века каже се: “ ако неко из клира буде затечен да пости у **Дан Господњи** или у **суботу**, осим једне једине, нека буде свргнут ”.

У спису “ **Апостолске уредбе** ”, такође из другог века, каже се “ **у дан васкрсни**, тј. у **Дан Господњи** скупљајте се увек хвалећи Бога ”. Значи, за хришћане тога доба субота је субота, а недеља је “ Дан Господњи ”.

У **Откривењу** (први век) св. Јован Богослов пише да је у Дан Господњи добио откривење о будућности Цркве (**Отк. 1.10**). Адвентисти тврде да је то била субота а не недеља - јер је по њима само субота Дан Господњи; Међутим, Св. Писмо Старога Завета само један једини пут назива суботу тим именом (**Иса. 58.13**); у Новом Завету се тако нешто не да ни наслутити. Ако имамо још у виду да ап. Јован у свом Јеванђељу седам пута спомиње суботу и увек је назива суботом, **а никад** “ Даном Господњим ”, онда није ни мало вероватно да је он под изразом Дан Господњи означавао суботу - већ недељу!

У спису “ **Акта мученика** ”, која потичу с краја трећег века (у доба цара Диоклецијана) постоје записи са саслушања тадашњих хришћана који јасно потврђују да су ти мученици светковали недељу.

У извештају Плинија Млађег цару Трајану (око 110- те године) стоји да се хришћани скупљају у недељу зором и певају песме Христу као Богу.

У другом веку св. Јустин Мученик сведочи и пише: “ у дан који се назвао даном Сунца (многобошци су тај дан тако назвали) сви који живе по градовима ... скупљају се на једно место и читају апостолске посланице и пророштва ... а они који су добротвори дају што сваки од њих сматра да је довољно, ... ”. Ово Јустиново сведочанство се очигледно подудара са Павловим сведочанством (**1Кор. 16.1-3**) које гласи: “ а за скупљање прилога за свете, као што сам наредио галатским црквама, тако поступите и ви. Сваки **први дан недеље** свако од вас нека ставља код себе и скупља колико може, ... ”.

Антиохијски епископ Петар који је 311-те године мученички умро за Христа пише: “ Ми празнујемо недељу као **дан радости**, ради онога који је васкрсао у тај дан ”.

Поред свих ових списа постоје и посебна сведочанства да су хришћани другог века славили недељу као “ дан радости и **Дан Господњи** ”. Таква су сведочанства Тертулијана, Оригена, Климента Александријског, Јустина Мученика, св. Игњатија Богоносца и ап. Варнаве (сарадника ап. Павла). Сва ова сведочанства и списи само доказују опште познату

чињеницу - да су хришћани празновали недељу много пре цара Константина и његовог указа о “дану Сунца” (321- ве год.).

Дакле, ко и поред тако јасних доказа тврди да је Константин увео у Цркву празновање недеље, или да хришћани празнују недељу због “многобожачког дана Сунца” - тај свесно клевета Цркву.

Даље, Библија јасно тврди да ће Бог укинути празновање свих јеврејских празника укључујући и суботу: “Господу су додијали јеврејски празници и субота и на њих мрзи душа Његова (Иса. 1.13-14); Бациће им белегу празника њихових у лице (Мал. 2.2-3); везао је на Сиону у заборав суботу и њихове празнике (Пл. Јер. 2.6); и на крају ће укинути и суботу и све јеврејске празнике” (Ос. 2.11). Ето шта о суботи и јеврејским празницима пророкују Старозаветни пророци.

Сам Господ је испунио ова пророштва и погазио светковање суботе јер је: “... Он господар и од суботе” (Мк. 2.27-28) - и као такав има законску власт да то и учини.

Као доказ овоме узећемо случај који се десио код бање Витезде у Јерусалиму. Наиме, суботом је било забрањено носити неки терет, и та забрана је потицала лично од Бога: “Овако вели Господ: чувајте се да не носите бремена у суботу и не уносите на врата јерусалемска” (Јер. 17.21). То је Старозаветна заповест о суботи, коју Бог упућује јеврејима. Стога је немогуће да Спаситељ није знао за ту заповест, јер као Бог - она је директно потицала од Њега. А гле, једном приликом Он поступа као да ту заповест не познаје, или као да је сматра укинутом у свом Новозаветном царству. Он исцељеном болеснику код бање Витезде каже: “Устани, подигни свој кревет и ходај. И одмах оздрави тај човек, узе свој кревет и ходаше. А тај дан беше субота.” (Јн. 5.1-10). Због овога су Јевреји хтели да убију Исуса - “што је не само разрешавао суботу, него што је и Бога називао својим Оцем, изједначавајући се с Богом” (Јн. 5.18). Да Господ није светковао суботу говори нам и исцељење слепог у суботу на шта су јевреји рекли: “није овај човек од Бога, јер не светкује суботу” (Јн. 9.14-16).

Случај у бањи Витезди служи нам као нека врста пророчког предзнака да ће људи у Христовом царству бити ослобођени Старозаветних обредних прописа, па и прописа о празновању суботе која је само сенка Новозаветне стварности (Кол. 2.16).

Додајмо и то, да се законом који су апостоли предали незнабошцима, ови ослобађају свих јеврејских празника и обредног закона (Д. ап. 15.5-29), и овде се нигде не спомиње празновање

суботе. Адвентисти на све ово одговарају да у целом Св. Писму не постоји ни једна заповест да треба празновати недељу уместо суботе, и то је сасвим тачно! Јер таква заповест није ни била потребна.

Као што смо већ видели - за суботу је таква заповест била потребна, јер Израиљци до појаве мане у пустињи нису знали ни кад је субота, ни шта је субота. Због тога је Мојсије морао све то да им објашњава, а Бог да их уверава тиме што суботом није давао ману (2Мој. 16.23-30).

Са недељом ствар стоји сасвим другачије. Недеља је дан Христовог Васкресења и Његовог прослављења и победе над грехом, сатаном и смрћу. Васкресење је радост, и радост ту долази сама по себи - без икакве заповести. Зар ико наређује ослобођеном робу да се радује што је слободан? Зар људи нису били робови греха, сатане и смрти све до Христовог Васкресења? Зар је после тога неко морао још и да им заповеди да се радују? Заповест о празновању недеље је утолико више излишна, што је недеља и дан силаска Светог Духа на апостоле који их је тада сигурно испунио великом радошћу (Д. ап. 2.1).

Не варајмо се браћо, ап. Павле каже: “ако Христос не уста, узалуд проповедање наше, а узалуд и вера ваша” (1Кор. 15.14). Да, без Ускрса све је узалуд! Јер, да Христос није васкрсо заиста нам ништа друго не би ни преостало него да празнујемо, не само суботу, већ да испуњавамо и сав Старозаветни закон.

На крају напоменимо да Св. Писмо говори о недељи као празничном (радосном) дану. Ево тих места:

“Камен који одбацише зидари, постаде глава од угла. То би од Господа и дивно је у нашим очима. Ево дана који створи Господ, радујмо се и веселимо се у њ!” (Псл. 118. 22-24). Ове речи представљају директно пророштво за Спаситеља (Мт. 21.42 ; Д. ап. 4.11). Ако је тако, онда није ни мало тешко погодити који је то дан који створи Господ да се радујемо у њему. Нема сумње, после “одбацивања камена”, тј. после распећа, тај радосни дан може бити само дан кад се Христос прославио из мртвих, дан када је жалост својих апостола претворио у радост, тј. недеља.

Пророк Захарије проричући о Христу овако говори: “узећу безакоње те земље у један дан. У тај дан, говори Господ над војскама, зваћете сваки ближњег својега под винову лозу и под смокву” (Зах. 3.8-10). Радост тога дана пророк сликовито описује да ће свако звати свога ближњег под винову лозу и смокву. А као што знамо Христова победа се десила

на Ускрс, дакле у недељу . О “ том дану ” погледати и следеће цитате: **(Зах. 12.8-11 ; 2.11 ; 9.16).**

Пророк Осије пророкује да ће Господ сићи у Ад, и у трећи дан (Васкрс) извести праведне душе из Ада **(Ос. 6.2)**, што потврђује и ап. Павле **(1Кор. 15.4).**

Господ је својим апостолима дао једно пророштво - да ће апостоли због Њега плакати и туговати, а да ће се свет радовати; али ће се њихова жалост претворити у радост када га буду поново видели “ **у онај дан** ” **(Јн. 16.20-27 ; 14.13-20).** Као што знамо, дани жалости су: Велики Четвртак, Велики Петак и Велика Субота кад је Спаситељ био понижен, мучен, распет, и сахрањен. А дан радости је дан Христовог Васкресења - недеља **(Мк. 16.9)**, када је Господ њихову жалост претворио у радост **(Лк. 24.41 ; Јн. 20.19-20).**

Из Јеванђеља и посланица ап. Павла видимо да се Господ после свог Васкресења јављао својим ученицима десет пута. Толико је записано! Најчудније је то да ни за једно од познатих нам јављања Св. Писмо не каже да се десило у суботу. Од Васкресења до Вазнесења протекло је пет субота а ни у једну од њих Христос није сматрао за потребно да ученике обрадује својим јављањем. Да је то учинио, писци Св. Писма не би пропустили да то и нагласе. А ето, они о суботи ћуте. Од тих десет, нама познатих јављања, последње је било у четвртак, на дан Вазнесења **(Мк. 16.14-19 ; Д. ап. 1.3-11)**, а за три се не зна када су се десила **(1Кор. 15.7 ; Мт. 28.16-17 ; Јн. 21.1-14).** Оних осталих шест јављања десила су се у недељу; од тога, пет првих јављања десила су се на сам дан Васкресења, дакле на Ускрс, а јављање ап. Томи у осми дан после тога, тј. у следећу недељу.

Прво јављање : **(Јн. 20.11-17)**

Друго јављање : **(Мт. 28.9-10 ; Мк. 16.9)**

Треће јављање: **(Лк. 24.34 ; 1Кор. 15.5)**

Четврто јављање: **(Мк. 16.12 ; Лк. 24.13-33)**

Пето јављање: **(Јн. 20.19-23)**

Шесто јављање: **(Јн. 20.26-28)**

Дакле, шта је правилније светковати? Суботу или недељу? Старозаветну Пасху или Ускрс? Сенку или стварност? То питање хришћани не постављају јер је оно решено Васкресењем Христовим у корист недеље. Васкресење је **основ** целе хришћанске вере, и без њега је све узалудно, па и празновање суботе **(1Кор. 15.14-20).** Заиста је лако закључити да је недеља, као дан Васкресења Христовог - када је донето

спасење **целом** човечанству - неупоредиво важнија од **успомене** на излазак јевреја из Египта.

Хришћанство је суботи дало онај значај који јој и припада: она претходи недељи, као што и Стари Завет претходи Новом Завету, и као што закон претходи љубави и благодати!

Бесмртност душе

Кажимо одмах да скоро сви секташи, заједно са материјалистима поричу загробни живот човекове душе; а најотвореније, и најенергичније то чине адвентисти и Јеховини сведоци.

По њима, душа после смрти тела “ спава ” до свеопштег васкресења, када ће се поново сјединити са васкрслим телом. Заиста је смешно слушати их кад ту своју тезу покушавају да докажу уз помоћ библијских цитата - издвојених из контекста и погрешно протумачених.

Ево и једног таквог примера: по секташком тумачењу Библије душа не постоји као неко посебно духовно биће суштински различито од тела. Душа, то је сам жив човек - веле секташи позивајући се на **(1Мој. 2.7)**. А шта у ствари говори овај цитат: “ А створи Господ Бог човека од праха земаљског (**први акт стварања човека**) и дуну му у нос дух животни (**други акт стварања човека**) и поста човек душа жива ”.

Као што се види из текста на који се секташи позивају, постоје два акта при стварању човека. Према томе, јасно је и несумњиво да Библија приказује човека не као неко биће јединствено по своме саставу, него двојно по саставу своје природе. Један део човековог бића је материјалан. Други део је духовне природе, и он је носилац човековог живота, његове свести и личности. То је човеково “ Ја ”!

Да је душа (дух животни) суштински различита од тела сведоче и следећи цитати: “ Не бојте се оних који убијају тело, а душе не могу убити. Него се више бојте онога (Бога) који може и душу и тело да погуби у паклу ” (**Мт. 10.28**); ... “ А кад се растављаше с душом те умираше ... ” (**1Мој. 35.18**); ...“ Господе Боже мој, нека се поврти у дете душа његова ” (**1Цар. 17.21**); ...“ Само тело његово док је жив болује, а душа његова у њему тужи ” (**Јов. 14. 22**); ...“ Људи у граду уздишу и душе побијених вичу ” (**Јов. 24.12**); “... А сам Бог мира да вас посвети потпуно, те да се ваш неоштећени дух, и душа, и тело беспрекорно сачувају приликом доласка Господа нашега Исуса Христа ” (**1Сол. 5.23**) - овде душа означава нетелесни део људског бића, а “ дух ” интелектуалне и моралне квалитете човека.

Као што се види, Библија, за разлику од секташа, прави разлику између душе и тела - што њима изгледа и није важно. Секташи и даље не одустају, па зато настављају са питањима и доскочицама попут ове -

Ако је душа заиста бесмртна, зашто бар један једини пут у Библији то није изричито речено?! Нигде, баш нигде, није употребљена реч “ бесмртна ”!

Заиста није! Али није ни потребно! То је исто као кад би неко казао: “ млад младих ”, или “ нова новост ”, или “ стара старица ”, итд.. Секташи даље настављају - Библија нам говори да је човек у почетку створен смртан, а не бесмртан. Зато је свако учење о тзв. “ бесмртности душе ” директно ђаволско учење, и ђаволска превара. То је одјек оне сатанине преваре речене у рају Еви: неће те ви умрети. Бог говори Адаму да ће умрети у онај час кад окуси плод са забрањеног дрвета. Дакле Божија је тврдња да је човек смртан, а ђаво прича Еви о бесмртности: “ неће те ви умрети ” (**1Мој. 2.17 ; 3.1-4**). То је “ сатанина прва лаж ” - каже нам адвентистичка “ пророчица ” Хелена Вајт.

Оваква тврдња је двоструко погрешна. Прво, Библија каже да је човек **постао** смртан, а не да је **створен** смртан. Постао је смртан **услед греха** (**1Мој. 2.17**); смрт је ушла, као уљез, у свет и у све људе **грехом Адамовим** (**Рим. 5.12**); као “ **плата за грех** ” (**Рим. 6.23**).

Друго, као што знамо, Адам није умро оног тренутка кад је окусио плод са дрвета од знања добра и зла. Поживео је он после тога поприлично дуго и умро тек у својој 930- тој години живота! (**1Мој. 5.5**).

Истина је следећа: кад је Адам прекршио Божију заповест, онда га Бог кажњава говорећи: “ Са знојем лица свог јешћеш хлеб док се не вратиш у земљу од које си узет ; јер си прах и у прах ћеш се вратити ” (**1Мој. 3.19**). Дакле очигледно је да је Својом пресудом грешном Адаму Бог говорио само о људском телу, о његовом материјалном животу. **Оно** је прах, и **оно** одлази у прах. Исто тако је очигледно да тело није **носилац** живота, него **прималац** живота, јер по Библији, тело првог човека било је мртво док Господ у њега не удахну “ дух животни ”. Тек тада је човек постао душа жива! А ако питамо Библију шта бива са тим “ духом животним ” по одласку тела у земљу, она ће нам казати: “ дух се врати Богу који га и даде ” (**Проп. 12.7 ; Псл. 104.29-30**) - а “ Бог није Бог мртвих него живих, јер су њему сви живи ” (**Лк. 20.38**).

Свесно одбацујући постојање загробног живота секташи се још једном показују као потпуни непознаваоци писане Речи Божије. Јер, Св. Писмо изричито тврди да људска душа надживљује тело и одлази Богу, тј. у духовни свет, где проводи свесни део живота до другог Христовог доласка и општег васкресења. Наиме, душа наставља свесно да живи у условима који зависе од начина њеног овоземаљског живота - или у

привременом блаженству, или у привременом мучењу - све до Страшнога суда.

Додајмо свему овоме и директно обећање Господа: “ Ко верује у Мене ако и умре, живеће. И свако ко живи и верује у Мене неће умрети вавијек ” (Јн. 11.25-26); И поруку ап. Јована: “ ко одржи реч Његову неће видети смрти вавијек ” (Јн. 8.51). За нас Православне хришћане све ово досад наведено било би довољно, али ради секташа навешћемо још неколико примера:

“ **Богаташ и Лазар** ” (Лк. 16.19-31) - Овај текст из Св. Писма толико смета секташком порицању бесмртности душе и постојању загробног живота да се толико силно муче да пруже какво - такво објашњење којим би све то порекли. Најомиљенија посланица им је (а и најлакша) да просто кажу: “ Па то је само прича. То не може бити никаква стварност. ” - А где пише у Библији да је то прича? Баш нигде! И словом: **нигде!** Из Св. Писма се јасно види да кад год је Христос нешто говорио у причама то би било наглашено као прича речима: “ И каза им причу ”. То се очигледно види из: - **приче о безумном богаташу** (Лк. 12.16-20); - **приче о сијачу и семену** (Мт. 13.3); - **приче о пшеници и кукољу** (Мт. 13.24-30); и остале приче из 13- те главе Матејиног Јеванђеља, као и из осталих Јеванђеља.

Кад год би значи у питању била нека прича она би се причом и назвала. А то, као што видимо није случај са “ Богаташом и Лазаром ”. Назив “ прича ” не постоји ни у наслову главе, ни у самом тексту. У наслову 16- те главе једноставно стоји “ о богаташу и убогом Лазару ” - и то је све! Али постоји још нешто, што највише говори против тврдње да је овај текст обична прича као и све друге - то је чињеница да Христос само овде спомиње једно лично име - Лазар. Ако је то само обична измишљена прича, не би било никакве потребе да се спомиње просјаково име, јер “ прича ” и без тога има исту поучну вредност!

Један савет: секташи се често код ове приче служе разним триковима и доскочицама како би збунили свог саговорника, и на тај начин извукли бар реми! Зато треба знати следеће:

Богаташ није осуђен само зато што је богат, већ зато што је био немилостив према Лазару,

“ Наручје Аврамово ” само сликовито описује блаженства која Лазар осећа на небу,

Као што “ ватра ” може да пече тело, тако зла и немирна савест пече грешника (нпр. “ гризе ме савест ”). Дакле, богаташ, као грешник,

дошао је после смрти у такво стање, и такве околности које га муче као што би врела вода, или ватра пекле тело.

Душе су после смрти тела свесне стања у којем се налазе. Оне на један духовни, нама непознат, начин могу да опште једна са другом.

Одлазак душе на онај свет није један усамљени прелазак. Душу праведника прате анђели (Лк. 16.22), али из “ приче о богаташу коме је родила њива ” (Лк. 12.16-20) видимо да ће и његову душу неко тражити, а то неће бити Бог, као што се и види: “ безумниче, ове ноћи **тражиће** твоју душу од тебе ” (Лк. 12.20). Дакле, **тражиће** а не Тражићу! Ко ли ће је то тражити? Највероватније ће то бити зли дуси (демони) - којима таква грешна душа и припада!

“ **Мојсије и Илија разговарају с Христом** ” (Мт. 17.3 ; Лк. 9.4) - Као што знамо Мојсије је умро у земљи Моавској (5Мој. 34.5-6), и место његовог гроба је до данашњег дана остало непознато. 1400 година после његове смрти постоје три човека која тврде да су га видела и чула где говори! Појава Илије на гори и није толико чудна с обзиром да он и није умро већ је био узнесен на небо (2Цар. 2.11-12). Али, откуда ту Мојсије ако, како то тврде секташи, човек нема душу која је суштински различита од тела?! И у овом случају на сцену ступају секташке доскочице. Тако нпр. адвентисти тврде да је Христос **подигао** Мојсија из мртвих. Где су то прочитали стварно не знам! Но добро, ајде кад би смо и прихватили тако нешто; Али, шта са Илијом?! Он, као што рекосмо није умро, већ је узнесен на небо. Ово питање није упућено православним хришћанима, јер је њима јасно где одлазе душе са овога света. А да ли је то јасно и секташима? - сумњам!

“ **Христово предсмртно обећање** ” (Лк. 23.43) - Господ је покајаном разбојнику на крсту дао обећање: “ Заиста, кажем ти: данас ћеш са мном бити у рају ”. Ово Христово обећање могло је бити испуњено једино ако постоји рај небески, и у њему душе покајаних праведника. Дакле, Христос је покајаном разбојнику обећао приступ у рај истог оног дана када буде издахнуо, тј. “ данас ”. Значи да постоји и рај и душе у њему. Овде изгледа као да је све јасно, али ... , на сцену опет ступају они са својим верзијама:

Прва верзија: Веома је једноставна. Просто измене интерпункцију, па онда Христово обећање изгледа овако: “ Заиста, кажем ти данас: бићеш са мном у рају ”. Значи, Христос није обећао разбојнику да ће с њим бити у рају тог дана када умру, него ће доћи у рај о општем васкресењу мртвих.

Одговор: Христос је у својим беседама често користио израз: “ Заиста вам кажем ” (**Мт. 5.26 ; 6.2,5,16 ; 8.10 ; 10.15,23,42, итд.**), али никада, ни на једном месту у Библији, није том изразу додао и реч “ данас ”. Никада Он није казао: “ заиста кажем вам данас ”, просто стога што се оно “ данас ” подразумева - пошто свако коме је Христос говорио, види и зна да му Христос говори “ данас ”, тј. тог тренутка, а не “ сутра ”, или “ прекосутра ”. Зато није било никакве потребе да он то “ данас ” наглашава ни када је дао обећање покајаном разбојнику.

Друга верзија: само доказује секташко непознавање Христове Божанске природе! Дакле, по секташима, Христос није могао обећати разбојнику да ће у рају бити с њим већ истога дана, јер тог дана се ни Христос још није био узнео своме Оцу небеском, позивајући се при томе на цитат: “ не дотичи ме, јер још нисам отишао горе Оцу ” (**Јн. 20.17**).

Одговор: Зашто Христос није дозволио Марији Магдалени да дотакне Његово тело, а осталим апостолима јесте (**Лк. 24.39 ; Јн. 20.27**) - ми не знамо, јер нам Св. Писмо о томе ништа подробније не казује. Али, зато има нечег другог! Заборављају секташи да је Христос Бог, и да се по Својој Божанској природи није ни одвајао од Бога Оца, и Бога Духа Светога. Па зато, када обећава разбојнику рај, Он то обећава као Бог, јер само Бог има право да некоме обећа и подари рајско блаженство.

“ Мртвима се проповеда Јеванђеље ” - Ово је нешто на шта ће вас секташи само унезверено гледати саблажњавајући се на саму такву помисао.

Као што знамо Св. Писмо казује да је Господ Исус Христос “ духом ” сишао у ад и проповедао Јеванђеље душама које су се тамо налазиле, тамо где: “ Душе побијених вичу ” (**Јов. 24.12**) - о чему и пророк Осије пророкује: “ Повратиће нам живот до два дана, трећи дан подигнуће нас, и живећемо пред Њим ” (**Ос. 6.2**). То је обећање и самога Господа: “ ... тако ће и Син Човечији бити у срцу замље три дана и три ноћи ” (**Мт. 12.40**) - Христос је распет у петак, а васкрао у недељу - тачно три дана. И даље: “ Заиста, заиста вам кажем, да долази час, и већ је дошао, када ће мртви чути глас Сина Божијега, и чувши га оживеће, ... , Не чудите се томе, јер долази час у који ће сви који су у гробовима чути глас Сина Божијега ” (**Јн. 5.25-28**). Ове речи првенствено се односе на грешнике - мртваце који ће пошто поверују у Христа - оживети. Али у пренесеном смислу означава и проповедање душама у аду на шта нас наводе и речи ап. Петра: “ Зато је, наиме, и мртвима објављено Јеванђеље, да на људски начин буду осуђени у погледу тела, а да духом по Богу живе

” (1Пт. 4.6); “ Јер је и Христос једном умро за грехе, праведник за неправеднике, да нас приведе Богу, тело су му додуше, убили, али је духом оживљен: њим је сишао и проповедао духовима који су били у тамници, који су некад били непослушни, кад је Бижија стрпљивост чекала у Нојево време док се градио ковчег ” (**1Пт. 3.18-20**). Ти “ духови ” у тамници (аду) нити су демони, нити зли духови, већ духови (душе) оних старозаветних људи који су били непослушни Богу, и који су се до Христовог доласка налазили у аду (царству мртвих). А да је Христос сишао у ад говори и следећи цитат: “ Јер нећеш оставити душу моју у аду, нити ћеш дати да светац твој види труљења, ... , говори за васкрсење Христово да не би остављена душа Његова у аду, нити тело Његово виде труљење ” (**Д. ап. 2.27-31 ; Еф. 4.8-10 ; 1Кор. 15.4**).

Као што се види, Библија и овом приликом недвосмислено сведочи да постоји душа као духовни део човековог бића, и да она, свесним животом, постоји и после смрти тела.

“ Аврамово виђење ” - (**Јн. 8.56**). Ево шта каже Св. Писмо: “ Аврам, отац ваш, био је рад да види дан мој; и виде и обрадова се ”. Како, ако по секташима душа не надживљује тело? Правог одговора са њихове стране овде сигурно неће те добити.

“ Што даље од гатара и врачара ” - (**5Мој. 18.10-11**). “ Нека се не нађе у тебе ... ни бајач, ни који се договара са **злим дусима**, ни опсјенар, ни који **пита мртве** ”. Овај цитат је јасан да јаснији не може бити. Св. Писмо очигледно разликује **зле духове** од оних који су **мртви телом**, а живи духом (душом). Јер како другачије објаснити чињеницу да жив човек може разговарати са мртвим човеком !?

“ Жеља ап. Павла ” - “ Мучим се с две стране: имам жељу да умрем и да будем са Христом, што је куд и камо боље; али остати у телу - то је потребно ради вас ” (**Флпљ. 1. 23-24**); и : “ Уздамо се и спремни да радије изиђемо из тела и да се код Господа настанимо као код куће ” (**2Кор. 5.8**). Овде се поставља једно питање - Зашто се ап. Павлу баш толико жури да умре и оде Христу, кад по секташима он неће одмах отићи и бити са Њим, већ “ тек тамо ” о општем васкресењу? Па чему онда толика жеља и журба када он својом смрћу неће убрзати виђење с Господом ни за један минут?! Зар онда не би било логичније да остане што дуже на овом свету како би што већем броју људи проповедао о Христу?! Али, њему се ипак жури! Видети и (**2Пт. 1.13-15**).

“ Јованова визија ” - (**Отк. 6.9-11 ; 7.9-17 ; 8.3-4 ; 11.1 ; 15.2-4**). Сви ови цитати јасно доказују да душе праведника, након смрти тела, одлазе

Богу, у Небески Јерусалим, где и даље проводе свестан део живота, где се моле и залажу за наше спасење, чекајући свеопште васкресење и живот вечни.

Из свега досад изложеног, несумњиво следи Библијско учење да човек има смртно и распадљиво тело и бесмртну душу. То учење није никаква “ сатанина лаж ” као што кажу секташи - већ чињеница. Ако се пак секташи не слажу с тим, нека онда своје притужбе упуте лично Господу, а нас нека више не замарају својом тврдњом да они ето верују “ само ” Св. Писму.

Дакле, пошто су душе покојника свесне свог постојања, онда наше молитве светитељима нису бесплодне и некорисне, нити су писмо без адресе. Светитељи их чују на један духовни начин и са нама се моле Богу за нас (**Отк. 8.3-4**).

Рецимо и то да је од најранијих хришћанских времена постојала молитва не само за живе, него и за мртве. То се очигледно види из текстова прастарих литургија од којих једна потиче од ап. Јакова - брата Господњег.

Споменимо још и обичај раних хришћана да остављају натписе на надгробним споменицима својих преминулих рођака и пријатеља с надом да ће се ови за њих молити и залагати пред Господом Исусом Христом. Тврдити да први хришћани нису знали шта је, и каква је права вера, па још и да су грешили у спровођењу Христових заповести, велики је грех.

О ђаволу и паклу

Секташко учење да ће након свеопштег васкресења пакао, ђаво, и сви грешници заувек бити уништени представља још једну, у низу заблуда и лажи.

Као што смо видели, Св. Писмо не само што тврди да душе покојника живе после смрти свесним животом, него такође отворено и недвосмислено тврди да тај живот одговара њиховим моралним особинама које су стекли у току овоземаљског живота. Наиме, праведне душе одлазе у рај - у привремено блаженство, а грешници у пакао - привремене муке, где обитавају све до Страшнога Суда и свеопштег васкресења (**Лк. 16.19-31 ; 1Пт. 3.18-20**).

Какве су те муке ми то не знамо, али их Библија веома сликовито описује, упоређујући их са “ **огњем неугасивим** ”, и “ **црвом који не умире** ” (**Иса. 66.24 ; Мт. 3.12 ; Мк. 9.43-48**); и **тамом најцрњом** (крајњом) где је “ **плач и шкргут зуба** ” (**Мт. 8.12 ; 13.42,50 ; 22.13**). Разуме се, пошто је овде реч о души, сви описи пакла и мука морају се схватити у духовном, пренесеном смислу, а не у материјално - физичком!

Дакле Св. Писмо недвосмислено тврди да пакао постоји! А, да ли тврди и то да ће после свеопштег васкресења ђаво и пакао заувек бити уништени ? - Чујмо:

Господ је јасно рекао какав крај очекује непокајане грешнике: “ Идите од Мене, проклети, у **огањ вечни** који је припремљен ђаволу и анђелима његовим, ... , и ови ће отићи у **муку вечну** ” (**Мт. 25.41,46**); ... , “ у **огањ вечни** и пакао огњени ” (**Мт. 18.8-9**); ... , “ који се неће гасити ни ноћу ни дању, **до вијека** ће се дизати дим њезин, пророкује пророк Исаија ” (**Иса. 34.1-10**). Дакле, за такве непокајане грешнике чува се мрак таме **занавијек** (**2Пт. 2.17 ; Јуд. 1.13**); и: “ Такви ће бити осуђени на **вечну погибао** од лица Господњег ... ” (**2Сол. 1.9**).

Најупечатљивији доказ нам даје ап. Јован који овако описује стање грешника: “ Дим њиховог мучења дизаће се **у све векове**, и неће имати покоја дању ни ноћу ” (**Отк. 14.11**); ... “А ђаво, који их је довео у заблуду, би бачен у ватрено и сумпорно језеро, где је звер и лажни пророк, и **биће мучени** дању и ноћу **у све векове** ” (**Отк. 20.10 ; 19.3**).

Секташи се овде веома често позивају на милосрђе Божије, и љубав Његову, па констатују да би постојање некаквог пакла, у коме ће се људи вечно мучити, било у супротности са том љубављу. Бог јесте милостив, али према коме!? Сигурно не према окорелим и непокајаним грешницима који за живота свога нису ни хтели да чују за Бога, а камоли да извршавају Његове заповести! “ Милост Господња остаје од вијека до вијека на онима који га се **боје**, који **држе** завет Његов, и **памте** заповести Његове да их **извршавају** ... , колико је небо високо од земље, толика је милост Његова к онима који га се **боје** ” (Псл. 103.8-18). Ето према коме је Господ милостив!

Свете Иконе, Свети Крст, Свете Мошти

Секташи оптужују Цркву да је “ прекршила ” другу Божију заповест тиме што у богослужбеној пракси употребљава и “ обожава ” иконе ; осим тога у Цркви се клања Крсту као каквом “ идолу ”, а исто тако и моштима светитеља. То је идолопоклонство, и директан грех против друге Божије заповести - кажу секташи. Оваквих се приговора Црква доста наслушала у својој историји - па ипак посветимо им мало пажње!

Кажимо на самом почетку да друга Божија заповест не забрањује прављење ликова и сликање слика, већ њихово **обожавање**. Православни хришћани се тога држе, и они не обожавају никога и ништа осим Господа Бога. Чујмо најпре шта каже друга Божија заповест: “ Не прави идола нити каква лика од онога што је горе на небу, или доле на земљи, или у води испод земље. Немој им се **клањати** нити им **служити**, јер сам ја Господ Бог твој ” (2Мој. 20.4-5).

Када би се ова заповест схватила буквално - настао би општи хаос. У таквим околностима би сваки биолог, сликар, фотограф, вајар, луткар, ... - био велики грешник. Албуми са нашим сликама представљали би скуп “ идола ”, а телевизију и да не спомињемо. Личних докумената не би било, а новине би штампале само сувопарне текстове.

Па како онда схватити ову заповест?! Просто - довољно је обратити се Библији, и ето одговора. У образложењу ове заповести Бог

каже: “ Немојте градити себи идола ни ликова резаних, нити ступова подижите, ни камења са сликама мећите у својој земљи **да му се клањате**; јер сам ја Господ Бог ваш ” (3Мoj. 26.1); и даље: “... посрамиће се они који се уздају у лик резани, који говоре ликовима ливеним: **ви сте наши богови** ” (Иса. 42.17 ; 44.9-17 ; 45.20 ; 46.6-7 ; итд.).

Дакле, Господ Бог изричито забрањује да било **ког**, или било **шта** обожавамо и клањамо му се као Богу. Само то, и ништа више! А Црква тако нешто никада није учила или радила. Никада Она није неку личност или неки предмет ставила изнад Бога, испред Бога, или уместо Бога! Сетимо се још нечега - у Библији постоје директне Божије наредбе да се праве кипови, и иконе за потребе богослужења! Ево и тих места у Св. Писму:

Бог наређује да се начине две статуе анђела (херувима) у Храму Божијем:

(2Мoj. 25.18-22 ; 1Књ. Дн. 28.18 ; 1Књ. Цар. 6.23-29 ; 8.6-7)

Бог наређује да се ураде резани ликови у Храму:

(1Књ. Цар. 6.29-35 ; 7.29,36 ; 2Књ. Дн. 3.7)

Бог наређује да се извезу ликови анђела на порфирној завеси светилишта:

(2Мoj. 26.31 ; 2Књ. Дн. 3.14)

Бог наређује да се извезу ликови анђела на десет завеса шатора:

(2Мoj. 26.1 ; 36.8)

Бог показује Мојсију слику Свога Храма и свега што је у њему:

(2Мoj. 25.9,40)

У самој Небеској Цркви налазе се кипови анђела, као и резани ликови:

(Јез. 41.18-26)

Дакле, Бог не само што не забрањује коришћење религиозних слика за богослужбене потребе, већ, напротив - наређује! Стога, поистовећивање св. икона са “ идолима ” било би заиста неразумно, и чак шта више, велики грех. Јер ми православни не **обожавамо** св. иконе, нити се **молимо икони** као парчету дрвета или папира. Православни верници се **моле пред иконом**, као симболу личности која је визуелно представљена на њој. Они поштују иконе као благословене представе једног живог Бога - Његових анђела, светитеља и мученика који су, као што смо видели, наши пријатељи и заступници (**Отк. 5.8 ; 8.3-4**). Ми уснама целивамо лик светитеља, а нашим мислима и срцима целивамо право светитеља као живу и стварну личност у Небеској Цркви.

Оно што је записано у Јеванђељу, то је представљено нашим очима, и у боји, насликано на зидовима храма, или на дрвету или у облицима неке друге материје. Оно што се читањем приказује ушима, то се исто приказује гледањем нашим очима.

Из Св. Писма видимо да је Бог понекад чинио чуда кроз мртве, без животне:

кроз **дрвени Мојсијеви штап**: **(2Мoj. 7.17 ; 8.17 ; 9.3 ; 17.5-6)**

кроз **бакарну змију**: **(4Мoj. 21.6-9)**

кроз **Јелисејеве мошти**: **(2Књ. о Цар. 13.21)**

кроз **Христове хаљине**: **(Мт. 9.20-22)**

кроз **Петрову сенку**: **(Д. ап. 5.15)**

кроз **иловачу** и **бању** Силоамску: **(Јн. 9.6-7)**

кроз **убрус**е и **појас**е ап. Павла: **(Д. ап. 19.11-12)**

Стога, зашто и даље сумњати у чудотворне моћи св. икона, св. крста. или св. моштију? Историјско искуство Цркве, као и њено Предање то очигледно потврђују!

На крају узмимо у обзир и то да, до Христовог доласка, Бога нико никад није видео, и да је Бог тек у лику Господа Исуса Христа узео људску природу (**Јн. 1.14 ; 14.9**). Због тога Богочовека Исуса Христа оправдано можемо визуелно представити у Његовом људском облику. 787- ме године, на седмом васељенском сабору, цела Црква је прихватила ово учење, и донела коначну одлуку у погледу достојног поштовања икона. А било би заиста Богохулно и неукусно да лик Господа Исуса Христа, Богородице, апостола, анђела, и свих светитеља називамо “ идолима ”.

Свети Крст - Ап. Павле “ плачући говори о многим који живе као непријатељи крста Христова ” (**Флпљ. 3.18**). Заиста, и дан данас многи од секраша отворено се јављају као крстоборци и противници видљивом одавању почаст св. крсту - “ Јер је реч о крсту лудост оника који гину ... ” (**1Кор. 1.18**).

Ми ћемо се држати речи ап. Павла: “ А ја, Боже сачувај, да се чим другим хвалим осим крстом Господа нашега Исуса Христа ” (**Гал. 6.14**) - јер је за нас Крст Христов и симбол и средство спасења.

Шта рећи за оне који тврде да “ верују ” у Христа, а одбацују да одају видљиву почаст Знаку Сина Божијег - св. крсту. Какви су то “ хришћани ” када свесно одбацују ношење Крста, или не дај Боже да га још целивају? Њихов став је да они Крст Господњи носе у својим

срцима, и то је сасвим довољно! Добро, то је лепо и за сваку је похвалу - али кријући у себи Крст, а не одајући му видљиву почаст, ви као да се стидите што сте хришћани. Друго, није баш тачно да је Крст Христов невидљив, јер Св. Писмо говори и о видљивом Крсту као Знаку Сина Човечијег - који се јавно показао на Голготи (**Јн. 19.17**); и који ће се поново показати, на небу, када Господ дође у свој својој слави (**Мт. 24.30**). Хоћете ли се и тада стидети св. крста? Видети и ове цитате: (**Флпљ. 2.8 ; Еф. 2.16 ; Кол. 2.14**).

Навашћемо даље нека места из Старог Завета која би се могла схватити као праслика Крста:

Када је Јаков благосиљао Јосифове синове, Јефрема и Манасију, стицај околности био је такав да је тај благослов изречен под знаком крста, јер је Јаков при благосиљању ставио једну руку преко друге (**1Мој. 48.13-19**). Да ли је то био баш пуки случај да благослов овог пута дође кроз знак крста, или је то био предзнак, да ће кроз крст доћи благослов целом свету?

Ап. Павле прелазак Израиља преко Црвеног мора тумачи као праслику св. тајне крштења (**1Кор. 10.1-2**). Наиме, да би се вода раздвојила, Мојсије је пружио своју руку ка мору у једном, директном, правцу, а када је Израиљ прешао, он је по заповести Божијој опет пружио руку ка мору да би се вода саставила, али сада је то учинио у попречном правцу. На тај начин несвесно учињени знак крста био је предслика спасења.

Први ратни сусрет Израиљаца са Амаличанима текао је следећим током - док се Мојсије на гори молио Богу раширених руку, Израиљци су побеђивали. Чим би их спустио, од умора, побеђивали су Амаличани (**2Мој. 17.11-13**). Раширене Мојсијеве руке, у односу на његово тело, такође су биле предслика крста Христовог, и извор Израиљске победе. Из Св. Предања знамо још нешто:

Пред одсутну битку са својим супарником Максентијом (312- те год.) цар Константин је у сну добио поруку да на штитове и заставе стави знак Крста, а речи које је чуо гласиле су “ **Овим побеђуј** ”. Испунивши то, Константин је победио и ушао у Рим.

Из историје Цркве зна се да су стари хришћани имали више својих симбола који су у оно време били тајни знаци распознавања. Један од таквих је била **риба**, а зна се и зашто - На грчком језику риба се каже “ **ИХТИС** ” - Исус Христос Теу Иос Сотир - Исус Христос Божији Син Спаситељ! А зар је тај симбол био неки грех пред Богом? Није - јер он у

суштини изражава главну истину хришћанства! Па зашто би онда и Крст, као предмет (символ), и знак Крста којим се осењујемо био грех?! Јер, када на себи руком начинимо знак Крста ми тим покретом изражавамо цело своје хришћанско веровање - на симболички начин. Три састављена прста једне шаке симболички нам означавају нашу веру у једносушну и неразделиву Свету Тројицу. Тим више, и тим потпуније што чинећи знак Крста изговарамо: “ У име Оца, и Сина, и Светога Духа. Амин ”!

У осталом, и секташи, сви од реда, имају неки спољашњи знак своје молитвености. Обично, и најчешће седећи зајмуре, ставе руке међу колена и дубоко се замисле, или изговарају своју слободну молитву.

Нама Св. Предање изричито казује да су још најранији хришћани имали обичај да се осењују знаком Крста, па стога то радимо и ми. А секташи нека нам одговоре на основу чега они то заснивају знак своје молитвености?!

“ Ми смо свети ” и “ сигурно спасење ”

Скоро све хришћанске секте сматрају своје чланство “ светиим ” - тј. безгрешним. Уз то свако од њихових чланова сматра за себе да је “ свет ” сврставајући се тако у ранг са Богородицом, св. апостолима, св. анђелима и свим светитељима Цркве Божије. Најбизарнија ситуација је међутим када то покушају и да докажу бројним цитатима из Св. Писма у којима се Св. апостоли обраћају верницима као светима (1Кор. 1.2 ; 2Кор. 1.1 ; 8. 1-4 ; Кол. 1.2 ; Флпљ. 1.5-6).

Сва невоља је ипак у томе што они не схватају смисао речи “ свети ”. Њима се чини да “ свети ” значи безгрешни, што је у складу са њиховим учењем о тзв. “ сигурном спасењу ”. Међутим, светим у смислу савршено безгрешним, без икаквих недостатака може бити назван само Једини Бог. Тако сведочи и Реч Божија: “ Ти си једини Свет ” (Отк. 15.4); док су сви остали људи на земљи грешни (1Јн. 1.8 ; Рим. 5.12,19).

“ Свети ” у Библији су верујући људи у Христа, који су својом вером одељени од других људи, од читавог човечанства. То су људи који имају заједништво вере, и који се налазе у Цркви Христовој.

Имајмо у виду да се у Св. Писму не само верујући људи називају светима, него и разни предмети: земља (2Мој. 3.5), вода (4Мој. 5.7), кућа (1Цар. 29.3), уље (Псл. 88.21), и сл. . Можемо ли рећи да ови називи означавају безгрешност? Наравно да не. То значи да су ови предмети одељени или нарочитим јављањем Божијим (место, брдо), или нарочитим свештенодејством над тим предметом (вода, уље).

Поставимо свима једно питање - Да ли је било грешника у црквама, међу оним верницима којима је писао ап. Јаков? Да ли су ти исти верници, које апостол зове “ светиим ”, сматрали себе безгрешним? Нека на то питање одговори само Св. Писмо: “ Сви ми грешимо ” (Јак. 3.2). Тако ап. Јаков говори о верницима, о чедима Цркве. Дакле: “ Ако кажемо да грехе немамо, себе варамо, и истине нема у нама ” (1Јн. 1.8) поручује ап. Јован.

Не видите ли ви који себе називате “ светиим ” за какве недостатке, преступе, и грехе апостоли прекоравају оне које зову “ светима ”? Ап. Павле оне исте коринћане које у свом обраћању назива “ светиим ” кори због блуда, похлепе, клеветања, пијанства, итд.- називајући их телесним. Зар сам ап. Павле не каже за себе: “ Христос је дошао да спасе грешнике, од којих сам први ја ” (1Тим. 1.15). Прочитати и ове цитате (Флпљ. 3.13-15 ; Рим. 7.14-20).

У Цркви, по речима апостола, као у великој кући, има посуда и златних, и сребрних, и дрвених, и глинених (2Тим. 2.20 ; Мт. 13.23). Сваки човек је подложен искушењима, и читав живот се мора борити против греховних склоности.

Православна Црква, поред овог опште прихваћеног појма “ свети ” - верујући у Христа, употребљава назив “ свети ” и у једном посебном смислу када се обраћа извесним лицима која су до највеће мере показала хришћанску врлину у своје животу. Због тога их Црква истиче као видљиву слику дејства Духа Светога и ставља их за пример и углед свим хришћанским верницима (Флпљ. 3.17 ; 4.9 ; Јев. 13.7 ; Тит. 2.7 ; 1Кор. 4.15,16 ; 2Тим. 1.13 ; 2Сол. 3.7 ; 1Тим. 1.16 ; 4.12). Само Св. Писмо ословљава апостоле, пророке, анђеле, идр. са “ светиим ”, што се сигурно не може упоредити са изразом “ свети ” у смислу верујући (2Пт. 1.21 ; 3.2 ; Еф. 3.5 ; Отк. 14.10 ; 18.20 ; 22.6).

Што се тиче учења о “ сигурном спасењу ” можемо рећи да је то најобичнија глупост и измишљотина. Узалуд секташи вичу: ми верујемо, ми верујемо, а Св. Писмо каже: “ Веруј у Господа Исуса Христа и спашћеш се ти и сав дом твој ” (Д. ап. 16.31), и “ ко верује у Сина има живот вечни ” (Јн. 3.36)- ми верујемо, дакле ми смо спасени - кажу секташи. Међутим, као што смо већ рекли, то исто Св. Писмо каже да и ђаволи верују и дрхте (Јак. 2.19), и исповедају Исуса Христа као Сина Божијег (Мт. 18.17 ; Лк. 4.41). Вера у Христа и крштење јесу један од услова за спасење, али не и довољни! Потребно је првенствено припадати Цркви Христовој (Мт. 18.17 ; Д. ап. 2.47); потребна су дела, без којих је вера мртва и узалудна (Јак. 2.17-26).

Из Св. Писма јасно се види да и верник може да падне у грех или неверје и тако упропасти своје спасење. То је разлог што ап. Павле упозорава: “ ко мисли да стоји нека пази да не падне ” (1Кор. 10.12). У посланици Јеврејима стоји исти пример: “ Пазите, браћо, да не буде у некоме од вас зло срце неверовања, одступања од Бога живог ” (Јев. 3. 12); “ Јер смо постали заједничари Христови, само ако првобитну

веру до краја чврсто одржимо ” (Јев. 3.14). Споменимо и то да сам ап. Павле није тврдио да је постигао “ вечну сигурност ” Царства Небеског, већ је сматрао да му је неопходно стремљење ка циљу васкресења (Флпљ. 3.9-14).

Даље, ап. Петар упозорава: “ Ако они који побегну од нечистоте света познањем Господа и Спаса Исуса Христа, опет се у њих заплету и буду надвладани, бива им потоње горе од првога. Јер боље би им било да не познаше Пут правде, него ли кад га познаше што се вратише од предате им свете заповести ” (2Пет. 2.20-21).

Очигледно је, дакле, да је могуће познавати Христа па опет отпасти од Њега (сетимо се само Јуде). А, ако је тако, како онда неко може тврдити да је већ спасен? Свакоме од нас може се догодити да отпадне од Христа. Једина заштита од тога јесте трајно, свакодневно поверење у Господа и борба против греха. Погледати и ове цитате: (1Тим. 1.5-7,19 ; 4.1 ; 5.8 ; 6.10,21 ; 2Тим. 2.12-13 ; Јев. 2.1 ; 10.38-39).

“ Чиста и нечиста ” храна и вино

Има секташа код којих је задржана старозаветна подела јела на “ чиста ” и “ нечиста ” ; као и забрана употребе алкохола, укључујући ту и црно вино. Ко од њихових чланова прекрши ову забрану, сматра се грешником, па чак бива и избачен из заједнице. Јер, по њиховом учењу, Бог ће уништити све грешнике - Дакле, и оне који једу “ нечисту ” храну, и оне који су попушили по коју цигарету, и оне који су попили коју чашицу алкохола, ... , и тако у недоглед.

Деоба јела на “ чиста ” и “ нечиста ” има свој основ у старозаветној Библији (3Мој. 11. 1-30). Јевреји су се тога строго држали, чак и у Новом Завету (Д. ап. 10.10-15 ; 15.1) - иако је Апостолски Сабор руковођен Духом Светим донео разрешење од тог старозаветног прописа (Д. ап. 15.24-29).

Исто тако Господ Исус Христос је својим личним примером и животом укинуо ову старозаветну заповест, јер за Њега није постојало “ чисто ” и “ нечисто ”; оно шта треба јести, и оно шта не треба јести. На основу Св. Писма ми знамо:

Да је Христос јео пасхално јагње са својим апостолима; да је одлазио међу грешнике и с њима заједно јео, и пио вино (адвентисти тврде да је то био сок, што је доста сумњиво) (Мт. 9.9-11 ; 11.19 ; Мк. 7.15-23 ; 14.12-18 ; Лк. 22.7-16).

Знамо да је заповедио својим апостолима да једу и пију све чиме их домаћин куће послужи (Лк. 10.5-7).

Знамо да је Бог, да би уверио ап. Петра да треба да уђе у кућу многобошца Корнелија, дао Петру визију где су на платну биле многе животиње - чисте и нечисте (према старозаветним прописима), и рекао му да их покоље и једе. На устезање Петрово Бог му је одговорио: “ што је Бог учинио чистим не називај поганим ” (Д. ап. 10.9-16).

А видимо сада шта о “ чистој ” и “ нечистој ” храни мисли ап. Павле: “ А Дух изричито говори да ће у последња времена одступити неки од вере, ... , и тражиће уздржавање од јела која је Бог створио да их са захвалношћу узимају верни и они који су познали истину. Јер је свако створење Божије добро и ништа није за одбацивање кад се прима са захвалношћу; Јер се освећује речју Божијом и молитвом ” (1Тим. 4.1-6); ... , “ све што се продаје на тржишту једите, ништа не испитујући савести

ради; Јер је Господња земља и све што је на њој. Ако ли вас неко од неверника зове, и хоћете ићи, једите све што вам се принесе, ништа не испитујући савести ради, ... Јер зашто да моју слободу суди савест другога? Ако ја с благодарношћу једем, зашто да ме руже за оно за што ја благодарим? **Ако, дакле, једете, ако ли пијете, ако ли што друго чините, све на славу Божију чинит** ” (1Кор. 10.25-31); ... , “ Знам и уверен сам у Господу Исусу да **ништа није нечисто по себи**, осим кад ко мисли да је што нечисто, ономе је нечист ... Не руши дело Божије због јела, **јер је све чисто** ” (Рим. 14.14-20); ... , “ **Чистима је све чисто**, а нечистима и невернима ништа није чисто, него је нечист и њихов ум и савест ” (Тит. 1. 15).

Ево још једног примера - “ Кад Кифа (ап. Петар) дође у Антиохију - вели ап. Павле - успротивио сам му се у лице, јер је заслужио осуду. Јер пре но што су дошли неки од Јакова он је јео с бившим многобошцима, а кад они дођоше, устукну и одвајаше се бојећи се оних из обрезања ” (Гал. 2.11-12). Ако је Петар “ заслужио осуду ” што се при јелу одвајао од бивших многобожаца, тј. враћао се на стерозаветни пропис од којег је апостолски сабор разрешио хришћане, онда та осуда пада и на адвентисте који исто тако поступају.

Дакле, питање јела може бити само ствар укуса, економских могућности, и евентуално дијете, а никако **моралног закона и спасења**.

Што се тиче апсолутне забране за употребу алкохолних пића (укључујући и вино) - ни ова њихова одредба није заснована на Св. Писму, него изгледа, више почива на некадашњем америчком **закону о прохибицији**.

Разуме се да је грех опијати се. Пијанство је грех и по природном, и по моралном закону, а и само Св. Писмо га забрањује. Оно је грех и само за себе, а и извор многих других грехова (Еф. 5.18). Пијанство понижава човеково достојанство и удаљује човека од Бога, као у осталом и сви други грехови (Лк. 21.34).

Дакле, грех је опијати се, а не конзумирати пиће у разумним границама. Али, ако Библија забрањује пијанство, нигде није изречена забрана да се вино не сме ни окусити! Напротив: (1Мој. 14.18 ; 2Мој. 29.40-41 ; Псл. 104.14-15).

Напоменимо, да цела Старозаветна Библија под вином подразумева алкохолно пиће: (5Мој. 14.26 ; 1Мој. 9.20-21 ; Иса. 27.2-3 ; 28.7 ; 29.9 ; итд.). Исти је случај и са Новим Заветом: (Мт. 11.19 ; Лк. 22.18 ; Јн. 2.1-11 ; 1Тим. 3.8 ; Тит. 2.3 ; 1Кор. 11.21). Стога тврдње

адвентиста да се на Тајној вечери пило слатко вино (шира - сок) никако не стоје. Апостоли који су писали Св. Писмо Новог Завета сигурно би то напоменули, јер таква новина не би могла остати неспоменута. А о томе у Св. Писму нема ни трага - чак шта више: то се не да ни наслутити!

Али, ако то не може, може нешто друго - Из апостолских посланица се види да су апостоли под вином подразумевали алкохолно пиће, а не сок (Тит. 2.3 ; 1Тим. 3.8).

Ап. Павле - у првој посланици коринћанима, тврди да је вино којим је Господ причестио апостоле - алкохолно пиће; јер се од тог вина човек може опити - то се јасно види из контекста беседе о св. Евхаристији (1Кор. 11.21).

Дакле, сигурно је грех опијати се вином, али да га је Господ забранио никако не би Он сам, на свадби у Кани Галилејској, претворио воду у вино (Јн. 2.1-11); нити би ап. Павле саветовао Тимотеја да, ради свога здравља, пије помало вина (1Тим. 5.23).

О ратовању и заповести “ не убиј ”

“ Не убиј ”, “ И ко убије човека да се погуби ”, “ И ко рани ближњег својега, како учини тако да му буде: Улом за улом, око за око, зуб за зуб ” (3Мој. 24.17-20); и : “ живот за живот, око за око, зуб за зуб, рука за руку, нога за ногу ” (5Мој. 19.21). Ове заповести представљају принцип старозаветног живљења, принцип правде и правичности - тј. како ти мени, тако и ја теби!

Из Старозаветне Библије знамо да се Господ често ословљава као “ Господ Бог над војскама ” (Амор. 4.13 ; Иса. 46.10), или “ Господ је велики ратник ” (2Мој. 15.3); да има своју војску и своје војводе (Књ. Ис. Нав. 5.13-15 ; Мт. 26.53 ; 2Књ. о Цар. 6.17).

Сама Старозаветна Библија сматра да постоје ратови које Бог не само да одобрава, него и наређује (5Мој. 2.21-23 ; 3.2-6 ; гл. 20 ; 32.39-40). Такође постоји и Божија заповест којом се наређује убиство криво појединца (3Мој. 20.9-13 ; 24.16-21 ; 5Мој. 17.6 ; 18.20 ; 22. 22). То директно значи да је неко морао да изврши то убиство! Па да ли и он престапа заповест “ не убиј ” ? Ако је тако, онда испада да Бог противуречи самоме Себи !

Додајмо свему овоме и то, да је Бог благословио Исмаила и обећао да ће умножити његово племе, иако је овај био убица: (1Мој. 16.10-12 ; 17.20). О “ суровостима ” у Старом Завету погледати: (2Мој. 4.22-23 ; 11.4-5 ; 12.12 ; 32.27-29 ; Иса. 13.13-18 ; Јер. 48.10).

Дакле, старозаветна заповест “ око за око, зуб за зуб ” - рекли смо изражава принцип правде; правичности. Да ли је Христос игде рекао да то не ваља? Не, Он то није рекао. Он је рекао само то - да има нешто боље од тога, а то је **љубав и опраштање**. И то је неоспорно тачно! У име те љубави Он тражи од нас опраштање, да примимо још један шамар ако нас неко удари, да му дамо и огртач ако нам затражи хаљину (Мт. 5.21-22,38-44). То пише, и то се не може порећи. А да ли је рекао да дамо главу и живот ако нам нападач то затражи? Такав захтев није нигде записан!

Старозаветни цитат на који се Христос позива гласи у целини: “ **живот за живот**, око за око, зуб за зуб, ... ”. Међутим, Он овде изоставља оно “ **живот за живот** ” и уопште га не коментарише. Зашто?! Знамо шта треба да радимо ако нам неко распали шамар, ако нас потера једну миљу; знамо шта треба да радимо ако нам неко затражи хаљину, или зајам. А шта да чинимо ако нам неко затражи главу, тј. живот? На то питање није дат директан одговор. Речено је да треба љубити ближњег свога као самога себе. И не само њега, него и непријатеље. Али није речено да треба да их волимо више него саме себе. Према томе, ту је граница! Ако нападач затражи да ме ошамари, да ћу му. Да ћу му и хаљину, и огртач, и зајам. Али ако ми затражи (угрози) живот - е, ту је тачка! Нигде у Јеванђељу није речено да га морам дати. Дакле, имам право да се браним - ако треба и рукама, и ногама, и било каквим другим оружјем.

У осталом, Христос нигде није рекао да живот вреди колико и један шамар, једна хаљина, зајам, или трка на једну миљу. “ Живот је вреднији од хране и тело од одела ” (Мт. 6.25) - то су Његове речи.

Божија заповест “ не убиј ”, јесте основно правило хришћанског морала. Али она представља идеално стање људског друштва, а само човечанство је далеко од тога. Докле год је света, и људи, биће и ратова и буна, јер је рат у својој сржи, излив грешне људске природе и њене изопачености - Он је физичко и морално зло! Сам Господ Исус Христос нам то потврђује речима: “ тако мора да буде ” (Мт. 24.1-7). Запазимо, Он није рекао: “ пазите, ни за живу главу не учествујте у тим ратовима ” - него само “ немојте да се уплашите ”. Осим тога у Св. Писму нигде не стоји заповест “ не ратуј ”.

Када су Јовану Крститељу војници поставили питање шта да чине да би се спасили он им није викнуо: “ Оканите се ваше војне службе, тог крвавог заната ”, већ само: “ не злостављајте никога и не оптужујте лажно, и будите задовољни својом платом ” (Лк. 3.14).

Једном приликом Господу је пришао римски официр и замолио га за помоћ. Господ тада није рекао: “ скини војну униформу па ћу ти помоћи ”, већ напротив похваљује с дивљењем веру овог многобожца (Мт. 8.5-13). То што је помогао једном многобожцу, само по себи и није чудо - због тога је Он и сишао међу људе. Али има нешто друго - да је Он био против војне службе сигурно не би пропустио овакву прилику да поучи капетана да напусти своју службу.

Ево још једног примера: У Кесарији је живео римски капетан чете. Побожан и богобојазан са целим домом својим, који је чинио многе милостиње народу, и молио се стално Богу. На крају су молитве и милостиње његове изишле на спомен пред Богом, и Он му је послао ап. Петра да крсти њега и све у његовом дому (**Д. ап. 10.1-48**). Као што видимо, капетан је примио крштење и дарове Духа Светога иако је био војно лице, и нико: ни Петар, ни анђео, ни сам Бог, нико му није поставио услов да напусти своју војну службу, у којој је свакако било не само парадирања, него и ратовања. Али, и ћутање понекад зна пуно тога да нам каже!

Дакле, по речима Св. Писма, и по Божијим поступцима, произилази јасно да војна служба, укључујући и рат - јер она због тога и постоји - није Богом забрањена! Господ Исус Христос је једном приликом рекао: “ Нико нема веће љубави од ове: да неко положи свој живот за своје пријатеље ” (**Јн. 15.13 ; 1Јн. 3.16**). Као што видимо, дати живот за пријатеља Христос не захтева изричито, али бар похваљује.

Хришћанин може ићи у рат да брани своју породицу, пријатеље, своју отаџбину, и свој народ, али при томе не сме бити испуњен мржњом према непријатељу, нити чинити ратне злочине.

Свете тајне

Као што смо већ раније нагласили: Старозаветни закон је био половичан и несавршен. Он је могао да констатује шта је зло, и шта је грех, али није давао средства да се они и победе. Небеском интервенцијом Син Божији је сишао међу људе и донео благодатна средства за оздрављење и спасење оболелог човечанства, која су преко Тела Његовог - Цркве - доступна свим људима. Христова спасавајућа сила долази кроз св. тајне, ако се оне прихватају како то Црква учи - у супротном - ако у њима недостојно учествујемо, онда ћемо примити осуду, а не спасење (**1Кор. 11.29**).

Св. тајна је видљива свештена радња, кроз коју невидљива спасавајућа сила - која се зове Божија благодат, преноси чудотворне дарове на оне који је примају. То су они Божији дарови, које Бог Отац даје кроз Св. Духа, а по заслугама Сина. У Православној (као и у Раној) Цркви постоје седам Светих тајни, и то: крштење, миропомазање, причешће, покајање, свештенство, брак, и јелеосвећење.

Напоменимо да су реформисти - Лутер, и Цвингли, као и Калвин, svelи број св. тајни са седам на две, и то само крштење и причешће. Каснији протестански секташи, првенствено анабаптисти, а после и сви остали, избрисали су и те две св. тајне, прогласивши их за свештене обреде. По њима: “ то су само знаци који указују, на догађаје на крсту и ускрснуће ”.

Св. тајна Причести (Евхаристије): Сви секташи, без изузетка, уче да хлеб и вино приликом причести само симболично представљају Тело и Крв Христову! Због оваквог њиховог схватања, и учења, код њих се и не може говорити о “ причешћу ”, већ о “ Вечери Господњој ” - тј. симболичној успомени на последњу Христову вечеру са ученицима - пред распеће. Овакво учење о св. Евхаристији је у суштој супротности са Св. Писмом, и вековном праксом Цркве - још од времена апостола.

Ову св. тајну установио је сам Господ на својој последњој вечери са апостолима, када је у Своје божанске руке узео хлеб, благословио га, преломио и пружио ученицима, рекавши: “ Узмите, једите, **ово је тело**

моје, које се даје за вас ”. Потом је узео чашу са вином, захвалио Богу Оцу, и пружио им рекавши: “ Пијте из ње сви, ово је крв моја новог завета, која се пролива за многе, ради опроштаја грехова. Ово чините за мој спомен. ” (Мт. 26.26-28 ; Лк. 22.17-20). А ап. Павле додаје: “ Јер кад год једете овај хлеб и чашу ову пијете, смрт Господњу објављујете, докле не дође ” (1Кор. 11.26). “ Ово чините за мој спомен ” - Нема сумње, ово је јасна и директна заповест за понављање ове св. тајне. Пошто та заповест није дата свим Христовим следбеницима, већ само апостолима - и преко њих, њиховим законитим наследницима - то онда значи да ту св. тајну не може обављати свако - него само они који су правилно рукоположени, и од апостола добили ту власт коју им је Христос дао (ап. прејемство). Пошто секташи немају право свештенство апостолског порекла, то онда не могу имати ни правог причешћа, чак и кад би веровали да се хлеб и вино претварају у Тело и Крв Христову.

Св. Евхаристија није симбол; она не може бити симбол, јер по Христовим речима св. Причешће је извор вечног живота: “ Ја сам хлеб живота ... Ово је хлеб који силази снеба, да ко од њега једе не умре. Ја сам хлеб живи који сиђе снеба; који једе од овога хлеба, живеће вавијек; и хлеб који ћу ја дати тело је моје, које ћу дати за живот света ... Ако не једете тела Сина човечијега, и не пијете крви Његове, нећете имати живота у себи. Који једе моје тело и пије моју крв има живот вечни, и ја ћу га васкрснути у последњи дан. Јер је тело моје право јело и крв моја право пиће. Који једе моје тело и пије моју крв станује у мени и ја у њему ” (Јн. 6.48-68).

Да, тајна је ово велика, и дубока! Како, и на који начин се вино и хлеб претварају у крв и тело Његово?! Одговора нема. На том питању Он своје апостоле и све своје вернике ставља пред дилему: или ћете веровати вашем разуму и вашим чулима, или мени вашем Богу и Господу. Треће не постоји! Она није тајна једино Богу - и само Њему она је јасна. За сваки други ум она је тајна - ако је тај ум веран, или је апсурд и безумље - ако је тај ум безверан.

Разлог људске сумњичавости лежи у самој чињеници да је човеков разум ограничен, па већ у самој природи наилази на сличне “ тајне ” које не може да објасни а које ипак прихвата иако су необјашњиве. Ево и једног примера: - да ли ико од људи зна шта је суштина енергије? Нико, па и највећи научници, попут Ајнштајна, нису имали одговор на ово питање. Да ли би човек могао појести и попрати енергију коју Сунце шаље на Земљу? Па, не само да би је могао јести и пити, него ми то

заправо и чинимо. Ми суштински једемо Сунчеву енергију претворену у пшеницу и грожђе; и пијемо ту исту енергију преточену у течност!

Дакле, ако је Бог могао Сунчеву енергију претворити у храну и пиће да би се тиме хранио и живео човек на Земљи, зашто не би хлеб и вино могао претворити у Своје Тело и Крв, да би људи, хранећи се тиме, имали живот вечни ?!

Даље, да је св. Евхаристија права жртва која се приноси Богу за људе - а не само пуки “ симбол ”, како то тврде секташи - сведочи и ап. Павле. Он упоређује тајну Евхаристије са приношењем жртва у Старом Завету (Јев. 13.10), па чак и са многобожачким жртвама (1Кор. 10.18) наглашавајући, разуме се, разлику између хришћанске и многобожачке жртве. Али, пошто хришћанску жртву у Св. Евхаристији супроставља многобожачкој и јеврејској жртви самим тим и Евхаристију сматра за жртву, а не за симбол или успомену, као што то кажу секташи.

Најзад, чак и пророк Малахија у Старом Завету прориче о жртви (дару) чистој која ће се Богу приносити на сваком месту од истока сунчевог до запада (Мал. 1.11). Сами апостоли и рани хришћани састајали су се првог дана у седмици (недељом), да би слушали читање Речи Божије и учествовали за Господњом трпезом (Д. ап. 20.7 ; 2.42,46). Веровали су и знали да хлеб и вино при освећењу постају истинско Тело и Крв Христова - литургијска жртва.

Св. Литургија приказује читаву драму Христовог живота на Земљи - од Његовог рођења па до Његовог вазнесења на небо. Литургија је жртва по томе што Црква у њој приноси своје богослужење и молитве сједињене са јединственом жртвом Христовом: са Телом које је ломљено за нас, и Крвљу проливиеном за наше спасење. Узимајући удела у томе, ми у потпуности учествујемо у нашем спасењу. Христос нас лично храни својим васкрслим животом, сједињујући нас са Собом, и једне са другима у Њему.

Али, да би човек приступио св. тајни Причешћа, и окусио дарове Божије, мора претходно да се припреми молитвом и постом - како уздржавањем од масне хране, тако и уздржавањем од злих мисли и дела - исповедањем својих грехова, и опраштањем онима који су се о нас огрешили. Јер, у супротном изједначаје себе са онима који св. Литургију сматрају “ симболом ”, а за такве ап. Павле каже: “ Тако који једе овај хлеб или пије чашу Господњу недостојно, биће крив телу и крви Господњој. Али човек нека испитује себе, и тако од хлеба нека једе и од чаше нека пије. Јер који недостојно једе и пије, суд себи једе и

пије, не разликујући тела Господњега ” (1Кор. 11.27-29). А да је недостојно и богохулно приступање св. Причешћу извор многих болести, па чак и смрти ап. Павле наставља: “ Зато су међу вама многи слаби и болесни, и доста их умире ” (1Кор. 11.30).

На крају напоменимо још једну заблуду која влада међу протестантским секташима и римокатолицима. То је тврдња да се на Последњој вечери јео бесквасни, а не квасни хлеб.

Прво: сви Јеванђелисти, који описују сам моменат установљења св. Причешћа, кажу да је Спаситељ на Тајној вечери благословио хлеб, на грчком језику “ **артос** ”. Та реч означава **само** и **једино** квасни хлеб, а не и бесквасни који се на грчком зове “ **азима** ”. Ова новотарија - коришћење бесквасног хлеба - се код римокатолика увукла у 9 -том веку, а каснији протестантски секташи су је само наследили.

Друго: Јевреји су јели бесквасни хлеб само на Пасху, а Христос је распет у петак, пре Пасхе која се те године падала у суботу. А као што знамо Последња вечера се одиграла у четвртак увече када се јео квасни, а не бесквасни хлеб. То најбоље потврђује хронологија последњих догађаја:

Последња вечера - четвртак увече (Јн. 13.1,29)

Христово хапшење - ноћу, четвртак на петак (Јн. 18.1-12)

Христово саслушање пред првосвештеником - петак, ујутру (Јн. 18.28), и **Пилатом** - петак, око поднева (Јн. 18.29-40 ; 19.1-14)

Христово распеће - петак, подне (#) (Јн. 19.14-18)

(#) - По јеврејском рачунању времена шести час је 12 - сати, тј. подне.

Христова смрт и силазак у ад - петак поподне, субота (цела), и субота на недељу (Мт. 27.45-50,62 ; Јн. 19.30,31,42)

Христово васкресење - недеља - ујутру (Јн. 20.1,19 ; Мк. 16.2,9)

Јеврејска Пасха се, по обичају, те године јела у петак увече уз бесквасни хлеб, када је и почињала “ седмица бесквасних хлебова ” (3Мој. 23.5-6).

Св. тајна Крштења: “ Један Господ, једна вера, **једно крштење** ” (Еф. 4.5). Кроз Св. тајну Крштења лице које се крсти чисти се од свих грехова,

наслеђених и личних, и као новорођено чедо Божије укључује у Цркву Христову - “ Идите, дакле, и научите све народе крстећи их у име Оца и Сина и Светога Духа.” (Мт. 28.19); “ Ако се ко не роди водом и Духом, не може ући у царство Божије ” (Јн. 3.5); “ Ко поверује и крсти се биће спасен, а ко не поверује биће осуђен ” (Мк. 16.15-16).

Напоменимо само, да осим уобичајеног крштења (трократним погружавањем у воду уз изговарање одређених речи од стране свештеног лица), постоје и два изузетка:

Први је ако је неко болестан па не може да уђе у воду него се крштава у кревету - **обливањем**.

Други случај је тзв. **крштење крвљу** (крштење у крви) - ако неко, ко жели да се крсти, буде у томе спречен гоњењем, тако да погине за Христа пре него што се крсти водом и Духом, онда му се његово мучеништво урачунава као право крштење, јер је показао да може “ испити чашу коју је и Христос испио ” (Мт. 20.22 ; 16.25 ; Мк. 8.35). На даље ћемо више пажње посветити крштавању новорођенчади и деце:

Сви секташи, од реда , кажу да је деци непотребно крштење јер су она невинна и чиста од сваког греха - одбацујући при том постојање прародитељског греха, као измишљотину! А шта на то каже Св. Писмо: “ Гле у безакоњу родих се у греху затрудне мати моја мнош ” (Псл. 51.5); А као што знамо Давид се родио у нормалном, благословеном браку! Даље: “ Као што је посредством једног човека (Адама) грех ушао у свет, а грехом смрт, тако је смрт прешла на све људе јер су сви згрешили ” (Рим. 5.12); “ Непослушношћу једнога многи су постали грешни ” (Рим. 5.19). Ето шта каже Библија !

Деца заиста нису способна да слушају и разумеју Јеванђеље. Но то не значи да нису способна да буду пријамници благодати Божије. Сам Христос је рекао: “ Пустите децу, и не браните им да долазе к мени, **јер је таквих** Царство Небеско ” (Мт. 9.13-15); “ Заиста вам кажем:ко не прими царства Божијег **као мало дете**, неће ући у њега ” (Мк. 10.13-16); и даље: “ А који саблазни једнога од ових **малих** који верују у мене, ... ; јер вам кажем да анђели њихови на небесима стално гледају лице Оца мога небескога ” (Мт. 18.2-10). Као што видимо, овде заиста није ништа речено о крштењу деце баш директно и непосредно, али је зато речено нешто што је врло важно за њихово крштење. Христос је рекао да су та деца **способна** да буду чланови Царства Небеског - дакле Цркве.

Даље, деца православних хришћана крштавају се, не после исповедања вере, него у ишчекивању и предокушавању вере. Ако се дете од малена узгаја у истински хришћанском дому - оно ће, без сумње, у врло младом узрасту поверовати у Христа: “ Учи дете према путу којим ће ићи, па неће одступити од њега, ни кад остари ” (Пр. Сол. 22.6). Ко може да тврди да вера двогодишњег детета, нпр. није спасоносна? Само Св. Писмо нам сведочи да су мала деца способна да приме благодат Божију (дар Духа Светога) - (Лк. 1.15 ; Јер. 1.5-6).

При крштењу новорођенчади родитељи и кумови гарантују, својом вером, да ће дете “ себе сјединити са Христом ”, одгајући се, у хришћанском дому и породици Цркве. А да се вером једног човека може спасити и излечити други човек сведочи нам и само Св. Писмо: вером мајке излечена је ћерка (Мт. 15.25-28); вером капетана излечен је његов слуга (Мт. 8.13); вером оца излечен је син (Мк. 9.21-27); вером оца оживела је ћерка (Лк. 8.49-55).

Даље, није основана ни тврдња да се крштење новорођенчади и мале деце увукло у Цркву у каснијем добу хришћанства. Црквени писац Тертулијан из Картагине (160-220 г.) јавно се супростављао крштењу мале деце - што не значи и да је био у праву - доказујући тако да је такав обичај постојао још у његово доба.

Иако у Св. Писму не постоје докази у корист крштења мале деце (а ни супротно), ипак би се тако нешто могло наслутити. Наиме, Библија каже да су се крштавали: - Лидија и њен дом (Д. ап. 16.14-16); - Крисп са свим домом својим (Д. ап. 18.8); - Корнелије и сав дом његов (Д. ап. 11.12-16); - Тамничар и сви његови (Д. ап. 16.31-34); - Стефанинов дом (1Кор. 1.16). Шта треба подразумевати овде под изразима “ њен дом ”, “ сав дом ”, “ сви његови ” ?! Секташи тврде да су ту у питању само одрасле особе, и да у тим домовима није било деце. На основу чега они тврде тако нешто, ми не знамо - а највероватније то не знају ни они?! Да ли је заиста реално и могуће да су апостоли баш у сва четири случаја наишли на домове без деце!? По принципу вероватноће ипак је вероватније да се ту затекло и по које дете.

На крају једна порука свим секташима: “ Велики грех чините не допуштајући деци да се крсте ”. Не пуштајући их тако у Цркву, остављате их као жртве пакленим силама, а ван Цркве нема спасења. Деца морају бити у Цркви, као младе лозице на Чокоту (Јн. 15.1-16), као удови Тела. Њих, по природи, чисте и безгрешне треба ослободити - кроз Цркву - крштењем, од последица првородног (прародитељског) греха! Није

случајно Господ рекао апостолима: “ Пустите децу ”! Он то каже и вама секташима - “ Пустите децу! ” - А шта ви кажете? Не, не пуштамо! Побојте се Бога, несрећници! Ви вршите Иродов злочин - онога који је убио 14 000 деце. Не заборавите да са Христом могу да буду само они који су се у “ Христа обукли ” крштењем. Тако и апостол каже: “ који сте се у Христа крстили, у Христа сте се обукли ” (Гал. 3.27). Деца ваша, макар и да нису одговорна за личне грехе, ипак без крштења, по речима апостола, јесу нечиста (1Кор. 7.14), као и деца пагана или безбожника уопште. Она се у Христа морају обући крштењем.

Св. тајна Миропомазања: Означава освећење Духом Светим, и врши се одмах након крштења. То је св. тајна кроз коју крштено лице добија дарове Светога Духа у снази, мудрости и другим даровима који му помажу да чува праву веру и да живи светим животом. Миропомазање врши свештеник

који помазује поједине делове тела крштеног лица св. миром изговарајући речи: “ Печат дара Духа Светога. Амин. ” Ове речи су узете од ап. Павла, који каже: “ А Бог који нас утврди свама у Христу и помаза нас, који нас запечати и даде залог Духа у срца наша ” (2Кор. 1.21-22). Ево и неколико примера из Св. Писма:

“ Апостоли који су били у Јерусалиму, чувши да је Самарија примила реч Божију, послаше им Петра и Јована, који сиђоше и помолише се Богу за њих - да приме Духа Светога; још, наиме ни на једног од њих не беше сишао, него су били само крштени у име Господа Исуса. Тада ставише руке на њих те примаху Духа Светога ” (Д. ап. 8.14-17). Овде је све јасно да јасније не може бити. Дакле-крштење у Господа Исуса Христа није исто што и дар Духа Светога - кроз полагање руку (миропомазање).

Кад је ап. Павле дошао у Ефес нашао је неке ученике који су били крштени у име Јовановог крштења. После његовог објашњавања разлике између Јовановог крштења, и крштења у име Господа Исуса ученици: “ кад то чуше, крстише се у име Господа Исуса. И кад је Павле положио руке на њих, сиђе Дух Свети на њих ... ” (Д. ап. 19.1-6). Опет исти случај као и малопре. И овде разликујемо, прво крштење, а после -

кроз полагање руку - силазак Духа Светога. Видети и ове цитате: **(Јн. 7.37-39 ; 1Јн. 2.20-27 ; 2Кор. 1.21-22)**. Рецимо и ово, да је још у Старом Завету постојала праслика ове св. тајне - старозаветни цареви су били “ помазивани ” : **(1Књ. Сам. 10.1; 16.13 ; Псл. 45.7 ; 89.20)**.

Св. тајна Покајања (Исповести): то је св. тајна кроз коју се опраштају наши греси, ако се исповедимо пред свештеником и невидљиво присутним Господом. Сам Господ је установио ову св. тајну када је својим апостолима - а, преко њих, кроз рукоположење, и њиховим законитим наследницима - рекао: “ што год свежете на земљи биће свезано на небу, и што год разрешите на земљи биће разрешено на небу ” **(Мт. 18.18)**. Ово обећање Господ је

испунио после васкресења када се јавио својим апостолима, и рекао: “ примите Духа Светога. Којима опростите грехе - опраштају им се; којима задржите - задржани су ” **(Јн. 20.21-23)**. Из Св. Писма се види да су апостоли користили ову св. тајну: “ покајте се и обратите се да вам се избришу греси ” **(Д. ап. 3.19)**; “ многи од оних који су били поверовали долажаху (ап. Павлу) и исповедајући се казиваху своја дела ” **(Д. ап. 19.18)**. Ап. Јован саветује: “ ако исповедамо грехе своје, веран је и праведан (Господ) да нам опрости грехе, и очисти нас од сваке неправде ” **(1Јн. 1.9)**; а то исто поручује и ап. Јаков **(Јак. 5.16)**.

За крај и један савет св. Јефрема Сирина: “ Ако те рани стрела лукавога врага, нимало не очајавај; напротив, ма колико био надвладан, не признај да си побеђен, него одмах устани и бори се са врагом, јер Онај који је установио подвиг покајања увек је готов да ти пружи своју десницу и да те подигне од пада. Чим ти први пружиш руку к Њему, и он ће ти дати своју десницу, да би те подигао. Враг се на све могуће начине стара да те баци у безнадежно стање, чим паднеш. Не веруј му. Ако и седам пута у току дана будеш падао, старај се да устанеш и да покајањем умилостивиш Бога ”.

Св. тајна Свештенства: О овој св. тајни смо већ скоро све рекли у одељку “ О Цркви ” - када смо говорили о јерархијском устројству Цркве, рукоположењу, и апостолском прејемству.

Као што знамо, све секте заговарају тезу о “ општем свештенству ”, при том позивајући се на следеће цитате: **(Отк. 1.5-6; 5.10; 20.6 ; 1Пет. 2.5)**. “ Опште свештенство ” - о којем говоре оба апостола, у ствари значи да су хришћани Божији народ, и као такви, одељени од свих других

људи! Само то, и ништа више. А ако запазимо у : **(Отк. 20.6)** уопште се и не говори о садашњем времену, већ о будућем веку - после васкресења!

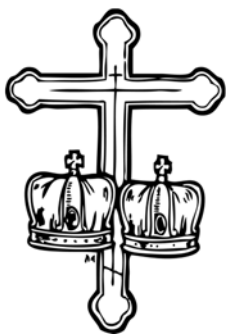
На даље ћемо одговорити на оптужбе секташа за ословљавање свештеника са “ оце ” - јер, по њима, то је забранио лично Господ када је рекао: “ никога на земљи не називајте оцем; јер је један Отац небески ” **(Мт. 23.9)**.

Ако би смо и овде применили метод секташког, буквалног, тумачења - онда би Господ био први који се “ огрешо ” о Своју заповест; јер је много пута - Он сам , употребљавао реч “ отац ” за дефинисање телесног родитеља **(Мт. 10.21 ; 15.4-5 ; 23.32 ; Лк. 15.12-29, итд.)**.

Буквално схватање ове заповести би нас довело до таквог апсурда да би нам забрањивало и само цитирање пете Божије заповести: “ поштуј оца својега и матер своју ”. Ап. Павле би још испао и највећи богохулник, јер се сам, и то више пута, “ огрешо ” о ову заповест: “ Јер ако имате и хиљаду учитеља у Христу, немате много отаца; јер вас у Христу Исусу ја родих јеванђељем ” **(1Кор. 4.15)**; И како он то сме Аврама да назове “ оцем ” свих нас **(Рим. 4.1, 11, 16)**?! Погледати и ове цитате: **(Флпљ. 2.22 ; Еф. 6.2,4 ; Јев. 12.9 ; 1Јн. 2.13)**.

Како, дакле, схватити ову заповест? Па просто, с обзиром на, све горе, наведене цитате! Господ Исус Христос је увек учио људе да избегавају разметљивост, и да теже смирењу. Па нас је и овом приликом подсетио, поред осталог, да не бисмо пали и у многобоштво, да никога на земљи не зовемо Оцем, пошто је једини, суштински, и прави Отац свих људи Господ Бог.

Дакле, као што је ап. Павле Коринћанима био “ духовни отац ”, тако су и за нас свештеници Православне Цркве наши “ духовни оци ” - Св. Писмо, као што смо видели, то и одобрава.

Св. тајна Брака: или венчања је св. тајна кроз коју Дух Свети сједињује у једно биће хришћанина и хришћанку који пред свештеником непоколебљиво изјаве да ће се цео свој живот узајамно волети, и једно другоме бити верни, и при томе примају благослов за рађање и васпитање деце (**Псл. 127.3**).

Св. тајну Брака установио је сам Господ Бог благословивши наше прародитеље у рају, речима: “ Рађајте се, и множите се и напуните земљу ” (**1Мој. 1.28**). Јединство мужа и жене у браку је нешто најближе од свих људских односа, јер је речено: “ Човек ће оставити оца свога и матер своју, и прилепиће се жени својој; и биће двоје једно тело ” (**1Мој. 2.24**). Господ Исус Христос је говорећи против развода, овој заповести додао још и: “ Што је Бог саставио, човек да не раставља ” (**Мт. 19.4-6**). Својим присуством на свадби у Кани Галилејској, и претварањем воде у вино, Господ је осветио установу брака, и дао му много дубљи смисао (**Јн. 2.1-11**); Јер као што се вода променила у вино, тако се и Његовим присуством телесна љубав мења у духовну љубав двеју душа. Погледати и поуке ап. Павла о браку: (**Еф. 5.22-23 ; 1Кор. 7.12-16**).

Св. тајна Јелеосвећења (јелеј-уље): Ова св. тајна састоји се из молитви свештеника и помазивања болесника освећеним уљем, кроз које делује Божија благодат за оздрављење болесника - како његове душе, тако и тела. Божија благодат лечи тело од његових немоћи и душу чисти од њених грехова. (**Јак. 5.14-15 ; Мк. 6.13**).

“ Нека вас Господ Бог чува ”

